

FOX MAG

LIFE MAGAZINE

Nº6

ROZHOVOR THEODOR PIŠTĚK **FILMOVÝ FESTIVAL** PŘICHÁZÍ FILMOVÁ UDÁLOST ROKU
GURMÁN SLAVNÍ A JEJICH CHUTĚ **OSOBNOST** MILOŠ HAVEL **AUTORSKÝ ŠPERK** DANA
BEZDĚKOVÁ, HANUŠ LAMR **CESTOVANÍ** PO STOPÁCH FILMOVÝCH FESTIVALŮ **FOX TIPY**

THEODOR PIŠTĚK, ZRCADLENÍ, 1971

EDITORIAL

Milí čtenáři,

v letním čísle FOXMAGu se věnujeme především filmu, umění a osobnostem, událostem, které filmovou tvorbu zásadně ovlivnily. Právě v těchto dnech, na počátku léta si užíváme Karlovarského filmového festivalu. Letošní rok již 50 ročníku! | Sami víme, že vybudovat cokoli od počátku není vždy procházka růžovým sadem. Gratulujeme realizátorům projektu. Podařilo se jim český film a také město Karlovy Vary umístit na mapu žádoucích akcí nejen v rámci filmového světa. Filmová okna stejně jako obrazy, sochy zachycují sílu okamžiků. Umožňují nám, vnějším pozorovatelům prožít příběhy jiných či nacházet asociace vlastních prožitků. Je nám potěšením se s vámi podělit o příjemné povídání si s Mistrem Theodorem Pištěkem, autorem, který svojí tvrdou prací proslavil nejen sebe, ale naši zem v zahraničí společně s dalšími výraznými osobnostmi, které zmiňuje v rozhovoru. Pan Pištěk má svoji tvorbu jako koníčka, a to je na jeho výsledcích silně znát. Setkání s ním bylo velmi příjemné a obohacující.

Co myslíte, má smysl se obklopotvat uměním, zanechávat jej po generace? Může nám kromě radosti přinést i něco víc? Rozeznáme skutečné umění s dlouhodobou hodnotou? Mnoho z našich příznivců má k umění vztah a intuitivně se jím obklopuje, někteří z nás tápají, jsou přesvědčeni, že umění musí rozumět a tak své nemalé investice přednostně směřují dosud do spotřebních, uchopitelných věcí, jasného významu či do tzv. moderních, trendových — řídí se tím co je a není v daných skupinách tzv. in. Na spotřebitě a trendu není vlastně nic špatného, jen snad je škoda... není—li to v rovnováze. | Přicházejí k nám i tací, kteří nám již ve dveřích galerie říkají, že umění nerozumí. O to víc si vážíme jejich návštěvy. V mnoha případech odcházejí v příjemném naladění, se slovy, že je už samotný pohled na vystavenou práci autorů vlastně obohacuje a že stačí jen vnímat co se jim líbí či nelíbí. Pokud chceme však do umění seriózně investovat, vyplatí se mít přehled o tom co se na trhu s uměním děje a vědět s kým se dobře poradit. Je fajn být obklopen věcmi, které motivují a dodávají prostoru jedinečnou atmosféru. Jak se rozhodovat při koupi uměleckého díla? Nakolik plní roli dobré investice? | O tom se dozvíme v článku kurátorky Petry Daňhelové.

Těší nás, vaše stálá přízeň a slova jimiž nás utvrzujete o tom, že práce umělců a designérů a konečně i nás, kteří se usilují o šíření jejich práce není marná... Tvorba děl (umění) je vlastně práce jako každá jiná, s tím rozdílem, že ten kdo je tvůrcem zanechává ve své práci kus sebe, svého názoru, motivuje nás a dává nám inspiraci, prostor k diskusi. V tom je asi největší význam umění obecně. Ať je to podařený film, kostýmy či obecně oděv, ojedinělý šperk nebo obraz či objekt, který nás každodenně těší v našich obydlích. Máme—li z něčeho jakékoli pocity, názory na to či ono — žijeme...

Užívejte léta, zážitků z cest, pohody z chalup, zkrátka mějte se výborně...

Jana

OBSAH

ROZHOVOR THEODOR PIŠTĚK
05 | POHYB A UMĚNÍ CIRKUS
NEMUSÍ BÝT KÝČ 15 | GURMÁN
SLAVNÍ A JEJICH CHUTĚ 19 |
FASHION MLÁDA GURU PÁNSKÉ
MÓDY 23 | OSOBNOST MILOŠ
HAVEL 27 | AUTORSKÝ ŠPERK
DANA BEZDĚKOVÁ 31 |
HANUŠ LAMR 33 | FOX TÉMA
PROČ SE OBKLOPOVAT UMĚNÍM?
35 | FILM PŘICHÁZÍ FILMOVÁ
UDÁLOST ROKU 40 | CESTOVANÍ
PO STOPÁCH FILMOVÝCH
FESTIVALŮ 43 | FOX TIPY 51 |

FOX MAG
LIFE MAGAZINE

FOX MAG LIFESTYLE MAGAZINE. VYCHÁZÍ ONLINE VÝKONNÝ ŘEDITEL JANA OPATRná EDITORKA DENISA ZDYCHYNOVÁ
DESIGN ZULA JURA GRAFIKA A SAZBA ZULA JURA E—MAIL INFO@FOXGALLERY.CZ WEBOVKA WWW.FOXGALLERY.CZ LETO 2015

50th

The
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

Happy
AnniVARYsary

KARLOVY VARY

KVIFF.COM

3-11 JULY 2015

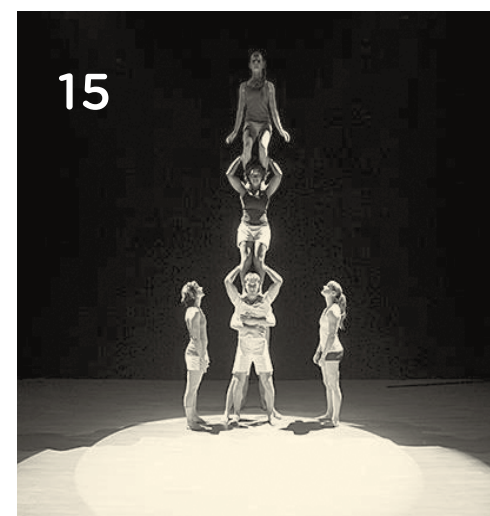
THIS SUMMER

SKUPINA ČEZ
GENERÁLNÍ PARTNER

05

15

LETO 2015

STR.05

THEODOR PIŠTĚK
Český výtvarník, který
se věnuje hyperrealismu.

STR.15

CIRKUS NEMUSÍ BÝT KÝČ
„Nový cirkus je pro mě
formou fyzického divadla.“

23

STR.23

MLÁDA GURU PÁNSKÉ MÓDY
„Jsem spokojená, když si zákazníci
všimnou rafinovaných detailů
a důvtipnosti střihového řešení.“

STR.33

HAHUŠ LAMR
Originální šperk potěší každou
ženu, ještě mnohem víc, když
je od šperkaře, který vyráběl
třeba brož pro Madeleine Albright.

33

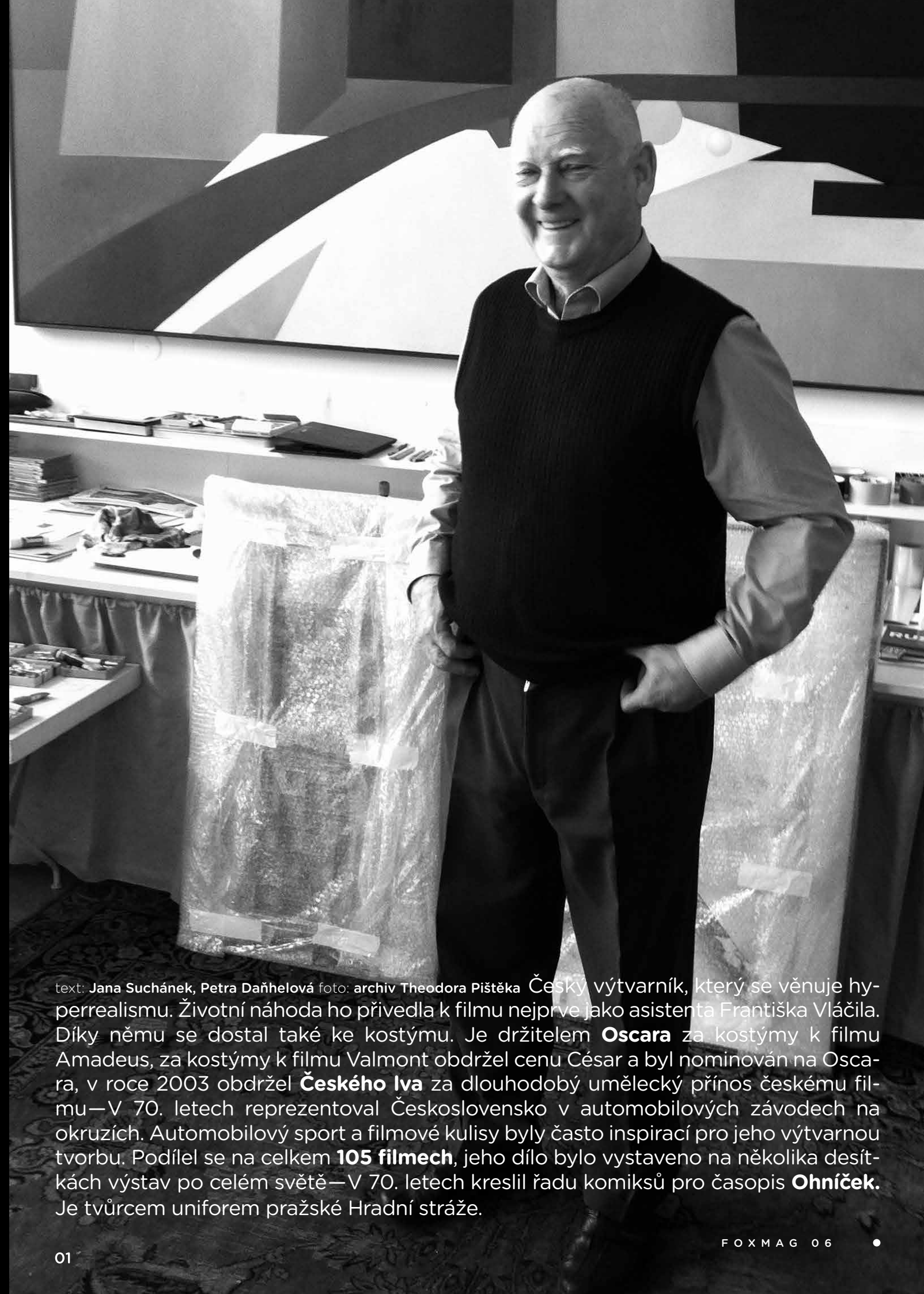

43

STR.43

PO STOPÁCH FILMOVÝCH FESTIVALŮ
Cannes, Belinae, Benátky

THE P-I OŠ D T O EŘ R K

text: Jana Suchánek, Petra Daňhelová foto: archiv Theodora Pištěka Český výtvarník, který se věnuje hyperrealismu. Životní náhoda ho přivedla k filmu nejprve jako asistenta Františka Vláčila. Díky němu se dostal také ke kostýmu. Je držitelem **Oscara** za kostýmy k filmu Amadeus, za kostýmy k filmu Valmont obdržel cenu César a byl nominován na Oscara, v roce 2003 obdržel **Českého lva** za dlouhodobý umělecký přínos českému filmu—V 70. letech reprezentoval Československo v automobilových závodech na okruzích. Automobilový sport a filmové kulisy byly často inspirací pro jeho výtvarnou tvorbu. Podílel se na celkem **105 filmech**, jeho dílo bylo vystaveno na několika desítkách výstav po celém světě—V 70. letech kreslil řadu komiksů pro časopis **Ohníček**. Je tvůrcem uniform pražské Hradní stráže.

PŘIBLIŽTE NÁM CO PRÁVĚ
DĚLÁTE?

Už čtyři měsíce se snažím uschopnit svou pravou ruku, která po operaci stále není v pořádku. Zatím neuzvednu ani tužku ze stolu.

ŘÍKAL JSTE MI, ŽE SE CHYSTÁTE
DO NEW YORKU?

Ani New York ani Londýn. Z toho sešlo.

NEVADÍ VÁM VYDÁVAT SE NA
TAKOVÉ DLOUHÉ CESTY?

Dlouhé cesty mi nikdy nevadily. Zvláště ne ty na kole. S Formanem jsme křižovali Francií a Belgií, vlastně celou Evropou.

TO JE ÚŽASNÉ, VY SÁM TAKÉ
SPORTUJETE?

Dnes už je moje kolo opřené o zeď ve sklepě. Moje záda si přestala rozumět s řídítky. Ale mám kamaráda, českého malíře žijícího ve Francii, který nejen, že patří do malířské špičky, ale on v 83 letech závodí na kole. A taky vyhrává. Jmenuje se Franta.

JAK JSTE PROŽÍVAL DĚTSTVÍ?
INKLINOVAL JSTE UŽ K MALBĚ?

Rané dětství jsem měl nádherné a romantické. Jenže to brzy skončilo. Přišli Němci a s nimi protektorát, potravinové lístky, mýdlo, co plavalo na vodě a drogi-
sta, u kterého jsem kupoval tátovi Pitralon, byl oběšený za falšování lístků. Americká bomba, která vymazala sousední dům i s kama-
rádem, a pak konec války a květ-
nová revoluce. V našem sklepě umíral prostřílený vlasovec

„S matematikou a fyzikou jsem prostě nenašel spo-
lečnou řeč. Byly na mě moc exaktní a vůbec neladi-
ly s mou malířskou fantazií. To ovšem nevylučuje, že
bych nemohl mít lásku k technice.“

a pár dní na to se v našem bytě ubytoval americký major, který od Pattonových jednotek přivezl do Prahy první penicilin. A pak zase seriál s komunisty. No a ptáte se mě kromě toho všeho jestli jsem kreslil? Samozřejmě, že kreslil, protože to bylo to jediné, co jsem dokázal dělat kloudně.

CHODIL JSTE DO ŠKOLY V PRAZE?

Od obecné školy až po akademii jsem neopustil Prahu, až na pár měsíců po Heydrichově smrti, když jsem chodil do venkovské školy, kam mě rodiče schovali. Od první třídy až po gymnázium ve Slovenské byl kolem mě prakticky stejný okruh spolužáků. Chodili jsme spolu, hráli si, navště-
vovali se, prostě kamarádili. Pak to ale najednou začalo skřípat. Postavili se mezi nás komunisti. Stalo se toto: V kvartě se třída rozdělila-na jedné straně mladý katecheta, který dal dohromady několik kluků, kteří tíhli k západu a na druhé straně několik kariéris-
tů ve sboru a pár popletených žáků. Skončilo to tragicky. Stalo se to těsně po mém přechodu na grafickou školu. Estébáci mou starou třídu rozprášili a polovina spolužáků skončila v kriminále na dlouhá léta. Jeden z nich Chyška tam také zemřel. Mnohaletý trest dostal Jaroslav Vrbenský, neoby-
čejně charakterní kluk ,jehož jedinou chybou bylo jeho nábo-
ženské citění. Dlouhá léta až do 68. roku , kdy byl Jarka propuštěn, jsem potkával takřka denně na ulici jeho maminku, která vždy propukla v pláč. Za celou touto hnusnou aférou stál jiný spolužák, Zuska, který potom, jak se

tradovalo, se za své zásluhy stal várie. Tak to tehdy chodilo.

KOUKÁME, ŽE NEJVĚTŠÍ
HNÍZDO BYLO NA VINOHRADECH?
TAM SE TO ASI VŠECHNO
SOUSTŘEĐOVALO?

Měl jsem v sousedství dva kamarády, se kterými jsem trávil nejvíce času. Milánka Fišera, který si své komplexy malého kluka vybíjel na skoro dvoumetrovém Ríšovi Hlavatém.

VŠECHNO SOUSTŘEĐOVALO?

Byli to v té době docela primoví kluci. Když jsem se s nima setkal po letech, nemohl jsem uvěřit. Někdy na začátku 70. let jsem potřeboval pro výjezd s Artcent-
rem jakési potvrzení z trestního rejstříku. Musel jsem k soudu na Pankrác a tam jsem narazil na Milánka. Kluk, který se na mých narozeninách houpával na hou-
pačce a cpal se dortíky od mamin-
ky, se mi představil jako hlavní prokurátor, který drtí zbytky odpůrců normalizace. Chlubil se mi týmem svých drsných vyšetřovatelů, kteří jak mi řekl, si umí poradit s kýmkoliv. Jako perličku, než jsem utekl, mi sdělil, že právě včera při výslechu úplně zničil Mlynáře. Na Říšu jsem v 85. roce narazil v NewYorku, když jsem se snažil na českém konzulá-
tě získat prodloužení mé výjezdní doložky, abych mohl přijmout zajímavou pracovní nabídku. No a pán, který to měl rozhodnout, byl Ríša Hlavatý. Sdělil mi, že prodloužení mého pobytu v USA nepadá v úvahu a abych si laskavě sedl do letadla a mazal domů.

NÁS BY ZAJÍMALO, KDYŽ JSTE
NEMĚL RÁD MATEMATIKU, JAK
JSTE DOSPĚL KE STROJŮM?

S matematikou a fyzikou jsem prostě nenašel společnou řeč. Byly na mě moc exaktní a vůbec neladily s mou malířskou fantazií. To ovšem nevylučuje, že bych nemohl mít lásku k technice. Snažím se ukázat, že každý šroub, píst nebo ložisko má svůj život

a jejich životu dávám jiný význam.

JEŠTĚ SE VRÁTÍM ZPÁTKY, MILOŠ
FORMAN SE NENARODIL NA
VINOHRADECH?

Forman se narodil v Čáslavi a tam potom, co nacisté zahubili jeho rodiče, žil v dětském ústavu, kde se potkal s Václavem Havlem.

A KDE JSME SE POZNALI?

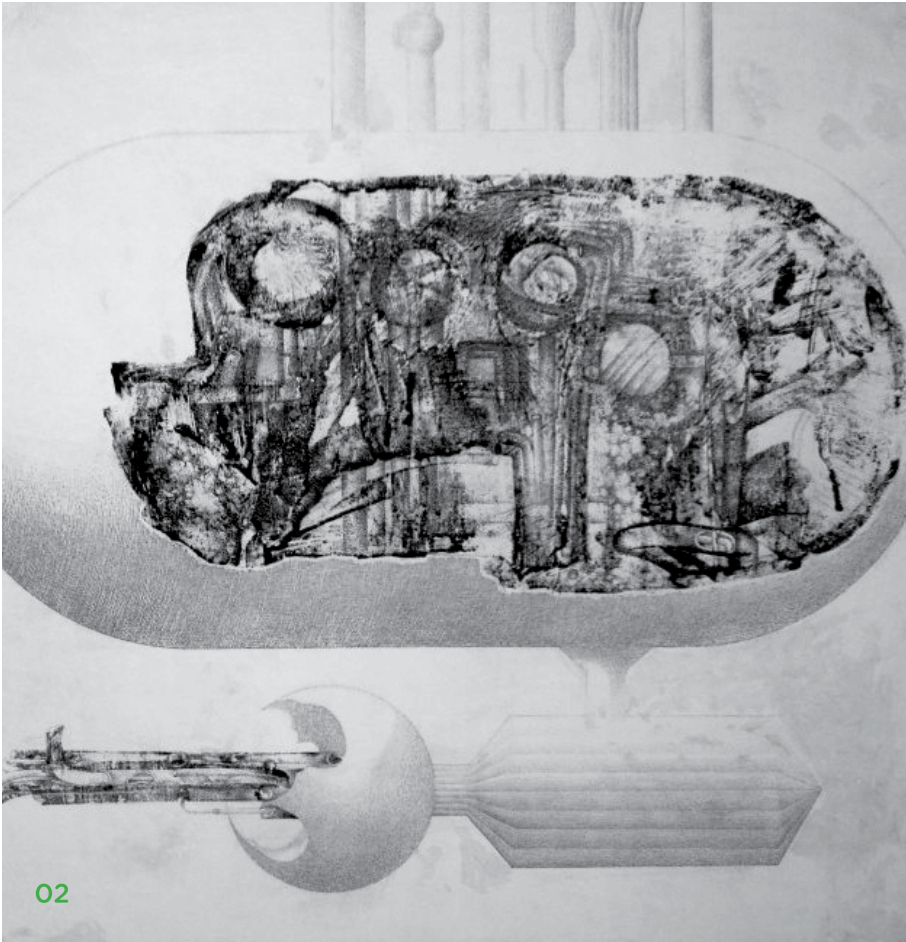
Na vojenském cvičení uměleckých škol ve vojenském prostoru v jižních Čechách.

JAKOU JSTE MĚL PŘEDSTAVU
O ŽIVOTĚ UMĚLCE, KDYŽ JSTE
STUDOVAL?

Měl jsem spoustu představ, ale žádná v té době neměla reálnou budoucnost. Dělat si plány vlastně nešlo. Ještě v 60. letech v době jakéhosi uvolnění to vypadalo, že se začínají otevírat možnosti-rozjela se řada zahranič-
ních výstav a získávaly se nové kontakty. Jenže v 68. roce, v den, kdy Rusové a Varšavská smlouva vtrhla do země, bylo všechno smeteno. To pak byla zlá doba. Když se člověk nechtěl prostitu-
vat zakázkami na portréty na Stalina a Koněva či přijímat stupidní stipendia na malířské pobyty v zemědělských druž-
stvech a fabrikách, měl jedinou možnost najít si nějaké živobytí v propagační grafice, restaurová-
ním nebo v podobných činnos-
tech a pak ve zbývajícím čase se zavírat v ateliéru a věnovat se té tvorbě. Mě z tohoto marasmu vysvobodil film.

TAK TO JE DŮVOD, JAK JSTE
DOSPĚL K FILMU?

Důvod to nebyl. To byla souhra okolností a šťastná náhoda. To, že jsem zakotvil u filmu a dokázal si vydělat noblesnější prací, než bylo navrhování jídelních lístků, nálepek na kufry a různých letáků, které jsem dosud vyráběl pro Čedok a Turistu. Byl to dobrý osud, protože práce na Barrando-
vě kromě finančního zabezpečení

také byla velká umělecká inspirace. Práce s megaprostorem koexisten-
ce fikce a reality nebo systém filmového svícení to mě všechno obohacovalo. Na druhé straně to bylo permanentní vypětí. Po spolupráci s Františkem Vláčilem jsem se dostal do módy, každý režisér mě chtěl mít na filmu. Dělal jsem také tři bijáky najednou a lítal jsem mezi tím jak šílenec. To pak byla nádherná pohoda, když jsem se v neděli mohl zavřít v ateliéru.

BYLA TO NÁHODA, ŽE JSTE
POTKAL VLÁČILA?

To byla opět náhoda a byla šťastná. S Františkem mě seznámila spolužačka z grafické školy, která se stala jeho manželkou. Byl jsem pozván na odpolední čaj a tam nad bábovkou se ukázalo, že máme v mnohém společnou řeč. A tak první setkání znamenalo i první nabídku ke spolupráci. Byl to film „Holubice“ a moje úloha vlastně

nebyla návrhy kostýmů, byl jsem jakýsi výtvarný dozor nad reáliemi sochařova ateliéru a pak přibyl úkol udělat pod kamerou monoty-
py s holubicí a nakonec mě Vláčil požádal, abych si také poradil s kostýmy. Mávnul rukou nad mou námitkou, že to je pro mě španěl-
ská vesnice s tím, že jde přeci jen o jedno tričko a staré džíny. Tak to všechno začalo. Na Holubici jsem Vláčilovi přivedl sochaře Honzu Koblasu, který pak vytvořil chlap-
covu sochu. Spolupráce s ním pak pokračovala na Markétě Lazarové, kde Koblasa vytvořil krásné dřevěné milníky u královské cesty. A to nebylo vše. K práci na tomto filmu jsem ještě přivedl Jaroslava Vožniaka, Zbyňka Sekala a Mílu Hotového-tak vznikl výtvarný tým, který se pak již v českém filmu nikdy neopakoval.

„Nic není tak krátkodeché, jako sci-fi výpravy. Za pár let jsou většinou k smíchu. A tady musím říct, že jsem opravdu spokojený, že se mi to nikdy nestalo.“

A JAK JSTE SE DOSTAL OD STŘEDOVĚKÝCH KOSTÝMŮ K ROKOKU?

K tomu se člověk nedostává. Přejde nabídka a člověk si s ní buď poradí a nebo zklame. Šance se neopakují. Není tedy rozhodující úkol, ale to, jak se k němu člověk postaví. Nejrozporuplnější je úkol vyrovnat se s kostýmy sci-fi. Tam se nelze o nic opírat, protože vývoj techniky a vědy je tak rychlý, že mu film při svém vzniku nestačí a fantazie je mnohdy zrádná. Nic není tak krátkodeché, jako sci-fi výpravy. Za pár let jsou většinou k smíchu. A tady musím říct, že jsem opravdu spokojený, že se mi to nikdy nestalo. Nedávno jsem viděl film „Zabil jsem Einsteina, pánové“, který se odehrával v 19. a kdo ví v kolikátém ještě století. Já jsem s úžasem zjistil, že se na své kostýmy i dnes mohu dívat bez studu. Největší drama byl Larry Flint. Děj se odehrává v rozmezí 30ti let, v několika státech USA a na různých společenských úrovních. To byl děsný problém, jak se s tím vším vypořádat, aby kritika s pousmáním nekomentovala mou práci jako směšnou představu chlapce z Prahy, jak má vypadat svět Ameriky.

JAK JSTE SE S TÍM POROVNAL?

Dva měsíce jsem seděl zavřený v hotelovém pokoji v Los Angeles a prokousával se horami ročníků obrázkových a modních časopisů a když už se mi z toho točila hlava, koukal jsem na staré filmy a nakonec jsem se šel projít po obchodech a módních salonech a koukal po lidech okolo.

JAK VYPADÁ VAŠE PŘÍPRAVA NA FILM? DĚLÁTE SI KRESBY?

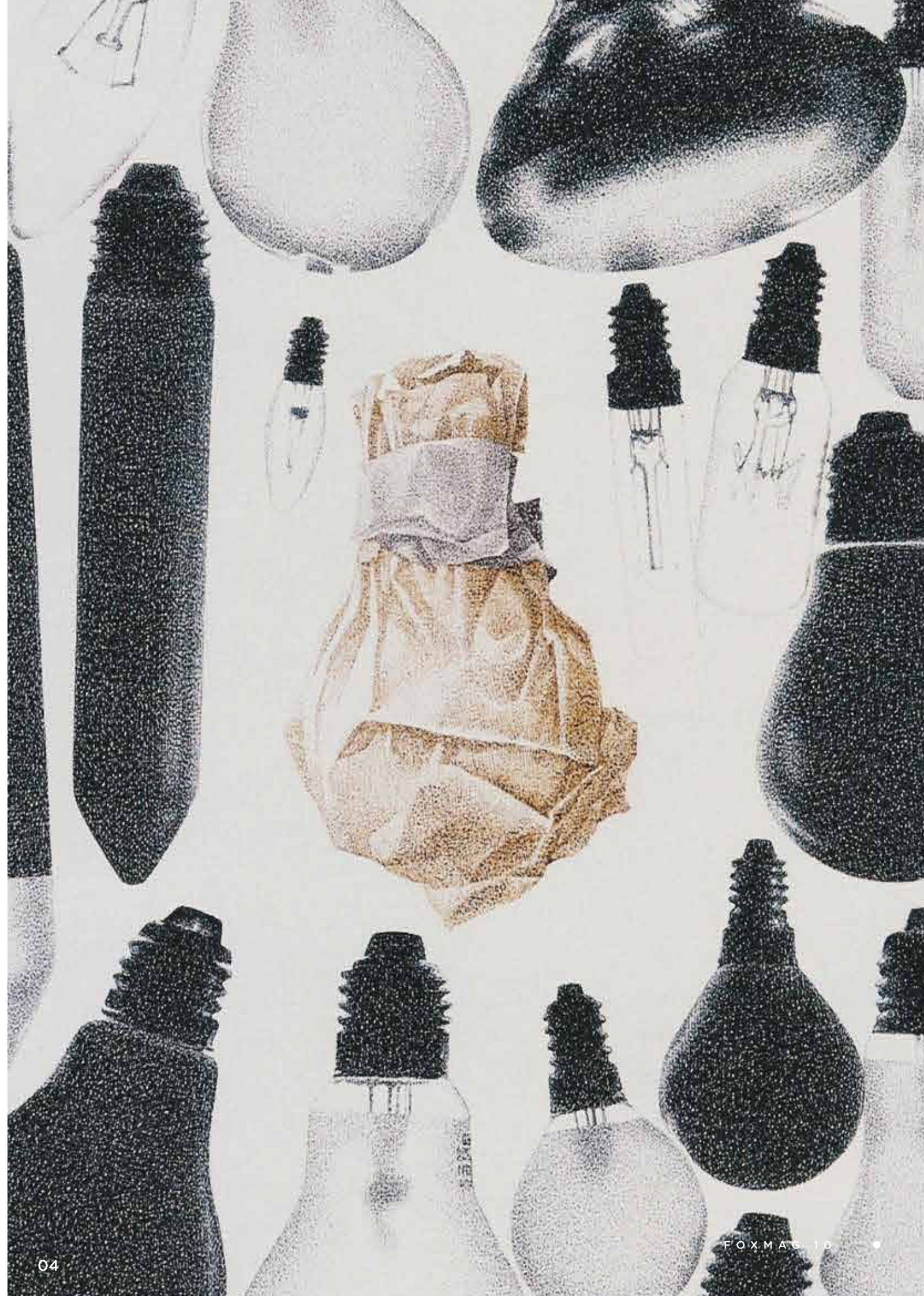
Ze všeho nejdřív jsem vždy skočil do tramvaje a jel do knihovny v UMPRUMu. Tam lze dostat všechny informace o dějinách oblékání. V nádherných dobových obrazech, portrétech, kompozicích lze získat představu a pevný základ, o který se pak může opřít fantazie. Zásadně špatný je obrácený postup. Začít fantazírovat bez znalostí reality je sebevražda. Samozřejmě je třeba znát mnoho dalších věcí např. znát technologii. Nevíte-li jak technicky byl kostým střižen a ušit, nedopracujete se výsledku. A tehdy je dobré vědět, že ve francouzské encyklopedii se dozvíte vše. Pak konečně můžete začít kreslit.

03

KDYŽ MLUVÍTE O SPOJENÝCH STÁTECH A SROVNÁVÁTE ATMOSFÉRU A ZÁZEMÍ JAKÁ JE VAŠE ODPOVĚĎ...

To srovnáváte nesrovnatelné. Na jedné straně velké peníze, neskutečné technické vybavení, perfektní zázemí a naprostá, ale suchá profesionalita. Na té naší straně jsou zase zlaté ručičky. Profese jako jsou krejčí, stavěči, malíři nebo kašéři jsou opravdová špička. V tom je Barrandov bohéma. Při veškeré té profesionalitě jsou Američané někdy suchaři, někdy až legrační, ale dokáží také přivést člověka k zuřivosti. Mávnou rukou nad dvaceti miliony pro hvězdu, ale pak hystericky šetří na nesmyslných detailech. Na Larry Flintovi mě nutili hledat levnější knoflíky než byly v Memphisu. Byli ohromě spokojeni, že jsem pár dolarů ušetřil, uniklo jim ovšem, že jsme projezdili několik set dolarů cestováním autem po celém státě než jsme je sehnali. Horší bylo, že producent Valmonta chtěl, abych kvůli šetření seškrtal kostýmní scénář pro hlavní představitelku. Byl jsem si jistý,

04

ale když kvůli tomu přiletěl Saul Zaentz i s Formanem do Itálie, kde jsem šil, přemluvili mě. Za dva měsíce na to při ostrém natáčení se přišlo na to, že jsem měl pravdu a že jeden kostým schází. A to právě ten pro Annete Bennig o který jsme se přeli. Následoval můj mistrovský kousek. Kostymérky rozpáraly starý komparzní kostým, látku odvezly do čistírny a já mezi tím kreslil nový návrh. Za dvě hodiny přinesly vyčištěný, voňavý brokát a bílé krajky a přes noc jsem se svým týmem vyrobil nový kostým, který byl ze všech nejlepší. Annete Benning byla šťastná a za odměnu pak po natáčení v tomhle kostýmu předváděla mou práci pro štáb Smithsonians Institution, který pak tento dokument použil pro serii How the people wore. Což je něco. Na Barrandově za mých časů se nad vším vznášelo Leninovo heslo, že film je uměním nejdůležitějším a za to se dalo skrýt mnoho. Neskryl se tím ovšem fakt, že kromě jiného bylo nutno bojovat s nedostatkem kvalitních materiálů. To se pak zachraňovalo všelijak. Já například jsem čekával na chodbě dovozového obchodu pro prominentní dámy–jejich manželé seděli v ústředním výboru strany a ze zbytků, které tam zanechaly, jsem pořizoval výpravu filmů.

KDYŽ JSTE U TÉ ANGLIČTINY, UMĚL JSTE UŽ DŘÍVE?
Anglicky jsem neuměl pořádně nikdy. V době mého mládí se tato řeč nenosila. Ale na výsledcích mé práce to nikdy vidět nebylo.

„Na Barrandově za mých časů se nad vším vznášelo Leninovo heslo, že film je uměním nejdůležitějším a za to se dalo skrýt mnoho. Neskryl se tím ovšem fakt, že kromě jiného bylo nutno bojovat s nedostatkem kvalitních materiálů.“

A navíc herečkám to připadalo roztomilé.

CO DIVADLO? DĚLAL JSTE?
K divadlu jsem se dostal jen málo. Udělal jsem kostýmy do tří oper „Piková dáma“, „Don Giovanni“ a „Dvě vdovy“ a pak ještě do tří muzikálů. Dvě vdovy — to byl pro mě zvláštní úkol, vlastně rodinná povinnost. Chtěl jsem, aby se na mou práci podíval můj pradědeček malíř František Ženíšek, který mě pozoroval ze stropu Národního divadla. Navíc pradědeček z druhé strany, divadelní ředitel Jan Pištěk, byl jeden z prvních, který ve svém divadle inscenoval Dvě vdovy. Smetana si s ním spolupráci pochvaloval.

ASI JSTE NĚKDY NEMĚL ČAS PŘEDÁVAT SVÉ ZKUŠENOSTI?
Měl jsem šanci učit na AVU pak na VŠUP, ale to jsem nepřijal. Je to otázka povahy. Nedovedu si sám sebe představit, jak stojím před mladými lidmi a poučuju je o věcech, na které oni přijdou stejně sami.

VIDÍTE TAM NĚKOGO, KDO BY MOHL BÝT ŠIKOVNÝ?
To opravdu nevím. Chybí mi kontakty a znalosti o současné scéně. Ale v poslední době jsem viděl materiály s pracemi jednoho mladého návrháře a zdálo se mi, že je to šikovný kluk.

DĚLAL JSTE NĚKDY TŘEBA I ŠPERKY?
To patří samozřejmě k věci. Dělal jsem renesanční šperky, secesní, sci-fi doplňky a také rekvizity jako

gotická brnění, zbraně nebo různá vyznamenání a řády.

VŠICHNI SE VÁS PTÁME NA FILM, ALE VY RADĚJI MALUJETE?
Vlná malba je prostě to nejdůležitější v mém životě. Na tom stojí moje existence a to ostatní se odehrává jen okolo. Celou řadu mých souborných výstav zakončila ta největší a pro mě nejdůležitější, která se uskutečnila na přelomu předloňského a loňského roku v Národní galerii v prostorách Veletržního paláce. Trvala čtyři měsíce a měla docela nadstandardní návštěvu, více než dvacet jedna tisíc diváků i s vernisáží. Představil jsem tam více než dvě stě obrazů a kreseb a také tři velké instalace. Musím říci, že jsem byl sám se sebou spokojen.

KOHO Z MALÍŘŮ, KDYŽ POMINEME VAŠE KAMARÁDY, KOHO MÁTE RÁD?
Mám celoživotní kamarády a spolužáky z AVU, které nemohu pominout. Ti se mi také líbí a těch si také vážím. Bedřich Dlouhý, Karel Nepraš, Jan Koblasa a Hugo Demartini. A pak je tu ještě o něco starší generace: Stanislav Kolíbal, Zdeněk Sýkora, Václav Boštík nebo Karel Malich.

VÁŠ VZTAH K CHALUPECKÉMU?
K Chalupeckému jsem měl velmi těsný osobní vztah. Vážil jsem si ho a naslouchal mu pozorně. On byl hlavou volného seskupení umělců, kteří se okolo něho za totáče scházeli v ateliérech, kde vznikaly dlouhodobé kontakty a utužovaly se postoje. On měl to, co mnohým kritikům chybí. Cit pro umění a schopnost rozpoznávat skutečnou kvalitu. Uznával svrchovanost autora k dílu a nepatřil k těm kunsthistorikům, kteří se snažili postrkávat autory žádoucími směry. Říkal o nich, že si pletou své poslání s prací fotbalových trenérů.

ZE SVĚTOVÝCH AUTORŮ, KDO JE VÁM BLÍZKÝ?
Na to nejde krátce odpovědět. Mám rád všechny, copak mohu dát přednost Tizianovi před Monetem, líbí se mi více Bosch nebo Turner, Rousseau, Picasso, Warhol nebo Barnett Newman? Nemám odpověď.

VÁŠ NEJOBLÍBENĚJŠÍ OBRAZ, KTERÝ POVAŽUJETE ZA NEJLEPŠÍ?
Nepustím z ateliéru žádný obra se kterým bych nebyl spokojen. Mám je rád všechny takový, který bych neměl rád, by skončil neprodleně rozřezaný v koši.

V JAKÉ ZEMI MÁTE NEJVÍCE SBĚRATELŮ?
Kupodivu v Americe. Populární jsou tam mé fotorealistické obrazy. A když říkám, že jsou mi všechny věci, které odejdou z mého ateliéru stejně milé, musím se přiznat, že jsou tam dva, které mám nejraději.

JE PRO VÁS DŮLEŽITÉ KDO SI VÁŠ OBRAZ VYBERE? MÁ TO VLIV NA VÁŠ POCIT?
Osudy obrazů, které opustí ateliér jsou různé. Některý se může dostat do Centra Pompidou a druhý se válí ve sklepe s uhlím. Nejhorší osudy mají obrazy či sochy, které několikrát změnily své majitele. Vím o autorech, kteří se dopátrali svých věcí v kůlnách mezi zahradním náčiním nebo za vanou v koupelně. No a na druhé straně jsou pak svatí sběratelé, kteří nad věcmi své sbírky bdí jak nad členy své rodiny.

TAK JE JEŠTĚ ŠANCE, ŽE TO Z TÉ KŮLNÝ JEŠTĚ NĚKDO VYTÁHNE?
Snad se to někdy opravdu stává, ale jsou to spíš pohádky, kterým se dobře naslouchá.

VY SI SVÉ VĚCI NECHÁVÁTE VESMĚS DOMA?
S tím jsem začal bohužel pozdě. Někdy na přelomu století jsem se nesmyslně zbavil důležité části svých obrazů a dodnes toho lituji.

Majitel těch obrazů dnes zjistil, že to byla dobrá investice a že se dobře prodávají. Když je teď prodává přidává k nim šest nul. Nehledě na to bych je chtěl mít opravdu doma a koukat na ně. Není nic lepšího než sednout si v ateliéru a dívat se na svůj vlastní obraz.

MÁTE TEĎ V PLÁNU NĚJAKOU VĚTŠÍ VÝSTAVU?
Nic konkrétního opravdu nemám. S kurátorem Martinem Dostálem se bavíme o projektu výstavy věcí ze 60. a 70. let, kde by mohli být zastoupení: Dlouhý, Koblasa, Vožniak a Demartini. Takový náš dobový klan, ale zatím je to jen ve fázi úvah. Jak nejradši odpočíváte ve svém volném čase? Malbou nebo auty? Malba není náplň volného času. To je práce a ne činnost, která má zaplnit dlouhou chvíli. Ale když potom po práci dlouhá chvíle přijde, není to nic špatného. Čas od času z myšlenek, které se vám v takové chvíli honí hlavou vzniknou opravdu dobré věci. Ovšem něco jiného je jízda rychlým autem po známé trase. To je pro mě ten pravý

odpočinek a odpoutání se od všeho a čistá hlava. x

- 01 Theodor Pištěk ve svém ateliéru
- 02 Kresba Ecce Homo
- 03 V ateliéru Zdeňka Sýkory, v Lounech zleva Zdeněk Sýkora, Hugo Demartini A.T., 2006
- 04 Malé tajemství, 1985
- 05 Ecce Homo výstava
- 06 Stanislav Kolíbal, Theodor Pištěk

1932
Narozen 25. října v Praze, otec herec Theodor Pištěk, matka herečka Marie Ženíšková.

1948 — 52
Vyšší škola uměleckého průmyslu v Praze.

1951
Začátek automobilových soutěží a závodů.

1952 — 58
Akademie výtvarných umění v Praze, ateliér prof. V. Nechleby | začíná přátelství s B. Dlouhým, J. Koblasou, K. Neprašem, F. Mertlem, J. Vachudou, H. Demartinim, J. Vožniakem.

1958 — 59
Čestný rok u prof. A. Pelce na Akademii výtvarných umění v Praze.

1959
Výtvarná spolupráce na filmu F. Vlášila Holubice; začátek soustavné činnosti filmového výtvarníka; nejdůležitější účast na Vlášilových filmech — Markéta Lazarová (1967), Údolí včel (1967) — první cesta do zahraničí (Polsko) spolu s H. Demartinim, B.Dlouhým, M. Resslem a J.Vachudou, Z.Sekalem.

1960
První samostatná výstava ve Filmovém klubu, Praha — studie k Vlášilově filmu Holubice a figurální kompozice — maluje kubisticko—expresionistické figurální kompozice | pracuje se strukturou přidáváním písku a hlíny do barvy.

1962
Založení „Palety vlasti“ s přáteli z Akademie — neformální sdružení, které má pěstovat činnosti, ke kterým účastníci nemají žádné předpoklady, a tím vyvolávat dadaistické události.

1962 — 63
Z plastického pojetí obrazů přechod k sádrovým reliéfům — abstrakce v geometrické verzi.

1964
první projev zájmu o tematiku technického světa; vznikají reliéfy exponáty, vycházející ze struktur řezu automobilovým chladičem a částí motoru.

1967 — 69
Soustavná závodnická činnost,

06

Účast na seriálu Evropského poháru v závodech na okruzích — cesta do Rakouska, seznámení se se sochařem K. Prantlem.

1968
Účasti na skupinových výstavách.

1968 — 72
Pokračování v obrazech kreslených perem, akceptována barva a prostorovost, zájem o organické tvary.

1969
Spolupráce na pavilónu „Člověk a svět“ na výstavě v Montrealu | společně s B. Dlouhým, M. Resslem a J. Vožniakem.

1972
Cesta do Francie, setkání s Joannem Miróem.

1972 — 73
Nominace do Československého reprezentačního družstva v automobilových závodech na okruzích.

1974
Konec závodnické činnosti.

1972 — 75
Začíná se zabývat tematikou moderního světa, vytváří rozměrná dioramata, jejichž pozadí tvoří iluzivně malované krajiny.

1975 — 78
Od dioramat postoupil k obrazům zachovávajícím metodu fotografického iluzionismu, inspirovaného tematikou technické civilizace.

1984
Udělen „Oscar“ za kostymní návrhy k filmu Amadeus.

1990
Udělena Cena Francouzské Akademie „César“ za kostymní návrhy k filmu M. Formana Valmont. Zastoupen v Národní galerii v Praze, Alšově jihočeské galerii v Hluboké nad Vltavou, Galerii umění v Karlových Varech, Galerii Benedikta Rejta v Lounech, Severočeské galerii v Liberci, Státním židovském muzeu v Praze a ve sbírkách Ministerstva kultury.

Theodor Pištěk český výtvarník, který se věnuje hyperrealismu. (* 25. října 1932 Praha)

Jaká je podle Vás nejdůležitější vlastnost pro život? Nezpronevřit se sám sobě. | Co na druhých nesnášíte? Co Vám hrozně vadí? Současný veřejný a politický život. Žvanivost , blbost , lhaní, krádeže a podvody. To, co nás dnes obklopuje. | Naopak kterou vlastnost na druhých obdivujete? Obdivuji toho , který není zatížený tím předcházejícím. | Čili člověk čistých přístupů? Ano, čistého člověka, čistého v rámci lidských možností. Člověk je limitovaný v mnoha směrech, takže čistota je také limitovaná. Já osobně si cením člověka, který naplní to, k čemu má vrozené dispozice. Řeknu to asi takto, jestliže někdo dostal do vínku skočit do výšky dva metry a skočí jen metr osmdesát, je to ztroskotanec. Když skočí ony dva metry, může zemřít spokojeně. Ti, kteří skočí dva metry deset, před těmi je třeba mít úctu, jsou to geniové. | Říkáte to moc pěkně, Vaše nejoblíbenější knížka? To je stejná otázka, jako co je nejlepší obraz. Snažím se sledovat současnou tvorbu, ale v knihovně mám své sezonní favority seřazené na místech, kde je vždy najdu snadno. Je tam Robertsova Cesta na severozápad, Čapkovy Apokryfy, Kerouac, Bradburryho povídky a zvláště ta, kde se píše o setkání Piccasy s americkým turistou, milovníkem umění, který unešen pozoruje, jak malíř kreslí dřívkem v písku své nádherné kresby a v duchu si zoufá, že ta krása nenávratně zmizí pod vlnami přílivu. Je to pro mě to nejlepší, co se v tomto žánru napsalo. No a co můžu číst pořád-to je Saroyanův Tracyho tygr s ilustracemi Jiřího Šalamouna a s nejlepším překladem básně Wiliama Blakea. Čtení je nádhera a vracení se zpět ke krásným větám , číst znovu a znovu stejnou stránku, to je opravdu silný zážitek. Jedna věc mě v poslední době opravdu rozčílila, teď se objevil nějaký pablík, který objevil způsob, jak nově konzumovat literaturu. Sestrojil nějaké udělátko, které je schopné umožnit přečtení textu po písmenkách, která lítají na obrazovce, jak čísla na plynoměru. To je opravdový zločin. | Vaše oblíbené jídlo a pak už Vás nebudu trápit. Bažant na červeném víně s toustíky s játrovou paštičkou a červeným zelím. Tak, jak to dělal můj tatínek. | Taký sám vaříte? Ano a na pečené kachně s bramborovými knedlíky, kterou jsem upekl ve svém pražském ateliéru vzpomíná Bedřich Dlouhý jako na nejsilnější kulinářský zážitek. |

CIRKUS NEMUSÍ BÝT KÝČ

text: Nikola Nováková foto: Vojtěch Brtnický

„U nás lidi málokdy jdou na něco, co jim někdo nedoporučil nebo je tam nevzal. Češi jsou v tomhle nedůvěřiví. Samozřejmě jde o to, že s tím nemají zkušenost a mají pocit, že tomu nerozumí.“

JAK JSTE SE K AKROBACII DOSTALA? BYLO TO SPONTÁNNÍ ROZHODNUTÍ, NEBO DLOUHODOBÝ SEN A CÍL?

Byla jsem už od mala hodně v pohybu, tak mě naši dali asi ve čtyřech letech na gymnastiku, aby ode mě měli taky chvíli pokoj. Později jsem začala dělat akrobatický rockenrol, u kterého jsem vydržela deset let. A pak asi v jednadvaceti letech mi nabídl kamarád, herec Jakub Škrdla, ať se s ním učím na visuté hrazdě a že pak spolu uděláme představení. On, kromě toho, že hraje klasickou činohru v Horáckém divadle v Jihlavě, má svoje malé experimentální divadlo T.E.J.P. Tam si vybíjí všechny svoje nápady a uskutečňuje svoje vlastní projekty, občas právě i novocirkusové. To se mi tenkrát líbilo — akrobatit a nemuset přitom soutěžit a dělat povinné prvky v povinném čase.

KDO BYL VAŠÍM VZOREM?

Asi jsem neměla vzor, spíš mě bavil pohyb jako takový. Když jsem začínala se vzdušnou akrobacií, moc nového cirkusu v Čechách ještě nebylo, ale už tenkrát mě zaujalo spojení akrobacie s pohybovým divadlem, toho času právě s divadlem T.E.J.P.

PO DOBU STUDIÍ JSTE SE ZABÝVALA I PANTOMIMOU. JAKÝ JE ROZDÍL MEZI AKROBACIÍ A PANTOMIMOU A PROČ JSTE NAKONEC ZVOLILA AKROBACII?

Žádný rozdíl mezi tím není. Takto to nefunguje. Nový cirkus je pro mě formou fyzického divadla. Je to komplexní záležitost. Akrobacie, stejně jako pantomima nebo tanec jsou pohybové techniky, které pak používáte pro vytvoření inscenace. Inscenaci chcete něco sdělit, obsahuje tedy i režijně—dramaturgickou složku a také výraz interpreta, herectví. Kdybych dělala pouze akrobacii, asi by na tom nebylo nic moc uměleckého.

BĚHEM STUDIJNÍCH STÁŽÍ V PAŘÍŽI JSTE MĚLA MOŽNOST POZNAT FRANCOUZSKÉ UMĚNÍ, JAK SE PODLE VÁS LIŠÍ VZTAH FRANCOUZŮ A ČECHŮ K UMĚNÍ?

Myslím, že Francouzi jsou mnohem otevřenější, na rozdíl od Čechů běžně chodí na okrajové formy divadla i na menší a méně známé soubory. U nás lidi málokdy jdou na něco, co jim někdo nedoporučil nebo je tam nevzal. Češi jsou v tomhle nedůvěřiví. Samozřejmě jde o to, že s tím nemají zkušenost a mají pocit, že tomu nerozumí. **Francouzi si také mnohem víc zakládají na tom, že žijí kulturně, kdežto spousta lidí v Česku umění k životu nejspíš vůbec nepotřebuje a považuje ho za zbytečnost.**

JAK, PODLE VÁS, NEJLÉPE PŘIBLÍŽIT UMĚNÍ LIDEM, KTERÍ SE O NĚJ PŘILÍŠ NEZAJÍMAJÍ A PROBUDIT V NICH ZÁJEM?

Těžko. V poslední době jsme s Cirkusem Mlejn podnikli několik

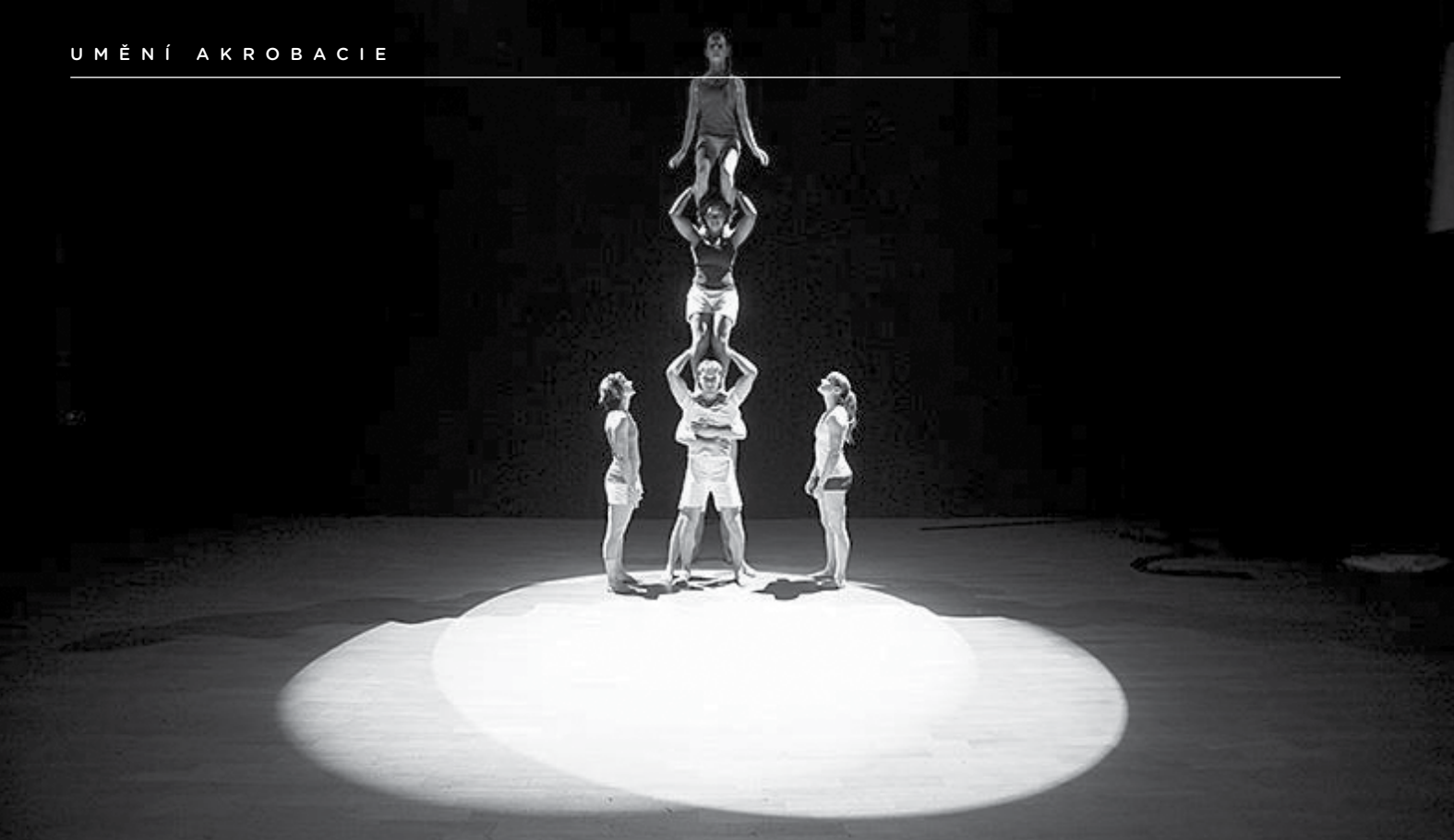
projektů ve veřejném prostoru (na dětském hřišti, v obchodním centru, na piazzetě ND), snažíme se přijít k lidem blíž, to by asi mohla být cesta. To znamená určité spojení umění a života. Lidé u nás taky za umění neradi platí, ale to se bohužel budou muset naučit. Pak je tu výchova a vzdělání; je potřeba začít u dětí, školy (a rodiče) by měly určitě více vodit děti do galerií, divadel, na koncerty a podobně. Estetická výchova na ZŠ u nás také není zrovna nejrozsáhlejší, ale to už se dostáváme k osnovám a po-tažmo k legislativě.

JSTE SPOLUZAKLADATELKOU CIRKUSU MLEJN, CO VÁS PŘIMĚLO K JEHO ZALOŽENÍ?

Když jsme s kolegyní Jankou Klimovou vytvořily naší první inscenaci, bylo potřeba se prezentovat jako soubor, tedy mít nějaký název divadla. Navíc jsme věděly, že chceme v tomto duchu pokračovat, takže to bylo více než přirozené. Vzhledem k tomu, že nás vzal pod svá křídla klub Mlejn (tou dobou těsně před dokončením rekonstrukce, kdy sál byl uzpůsoben pro vzdušnou akrobacii), název vznikl v zájmu spolupráce.

JAKOU BUDOUCNOST PODLE VÁS MÁ AKROBACIE A NOVÝ CIRKUS V ČESKÉ REPUBLICE?

Nový cirkus se pomalu začíná stávat něčím, co lidé znají. Doufám, že bude tedy přibývat diváků. Zatím si s ním však kritika moc neví rady, neví, co hodnotit; výkon? Herectví? Dramaturgii? Naneštěstí to často skončí pouze u výkonu a stupně zábavnosti. Doufám, že budoucnost odhalí, že cirkus může být i vážný a zároveň to nemusí být kýč. Snad to s ním nedopadne jako s muzikálem...

„U nás lidi málokdy jdou na něco, co jim někdo nedoporučil nebo je tam nevzal. Češi jsou v tomhle nedůvěřiví. Samozřejmě jde o to, že s tím nemají zkušenost a mají pocit, že tomu nerozumí.“

CO VŠE OBNÁŠÍ PRÁCE AKROBATA, JAKÉ DOVEDNOSTI MUSÍ UMĚT?

Všechno se dá natrénovat, někomu to jde rychleji, ale zas má pak třeba problémy s výrazem. Někdo se víc bojí, někdo zas méně a pak je zbytečně zraněný... těžko říct, co je větší výhoda, nejvíc je potřeba, aby ho to bavilo a chtěl to dělat. Každopádně pro akrobata je dost důležitá taneční průprava, co se kvality pohybu týče. Pak je nutné se dobře rozvíčovat, zařazovat kompenzační cvičení a hlavně odpočinek, jinak by se člověk brzo zničil.

POŘÁDÁTE MEZINÁRODNÍ FESTIVAL FUN FATALE, ŽENY NA PRKNECH. MŮŽETE HO PŘIBLÍŽIT?

Fun Fatale jsme založily před třemi lety, letos proběhl čtvrtý ročník. Jedná se o festival současného cirkusu v podání ženských performerek a kromě toho se dramaturgie zaměřuje hlavně na menší a komornější soubory. Produkce probíhají v sále pro cca 150 diváků, takže všichni dobře vidí, všechno je nablízko, atmosféra je taková rodinná... Zveme k nám akrobatky z celého světa a začínají k nám jezdit už i zahraniční diváci. Většina inscenací je celovečerních, je tam ale i pár kratších choreografií, které zařazujeme v kombinaci s další věcí, takže divák má některé večery možnost vidět dvě různé záležitosti. O sobotním večeru organizujeme vždy takzvaný kabaret, což je komponovaný program třeba deseti úplně

krátkých choreografií performerek festivalu. Dál zařazujeme i dvě víkendová odpolední představení pro děti.

KTERÉ SVĚTOVÉ TANEČNICE SE ÚČASTNILY LOŇSKÉHO FESTIVALU?

Zajímavým hostem byly performerky z Izraele, dále pak Ingrid Esperanza z Mexika, Ilona Jäntti z Finska, Aviva Rose-Williams z USA, Jana Korb z Německa a další. Pokud jde o workshopy, jsou každoroční součástí festivalu. Některé jsou určené úplným začátečníkům, jiné i profesionálům a třeba workshop divadelního make-upu pak úplně pro všechny. Lektorkami jsou právě některé zahraniční performerky.

CO BYSTE VZKÁZALA LIDEM, KTERÍ BY AKROBACII RÁDI ZKUSILI.

Nic není tak horké, jak to vypadá. Kdo má sílu, většinou ztrácí na technice. A kdo se chce zkusit zavěsit, tak ať přijde do klubu Mlejn, protože viseti — zlato. x

SLAVNÍ A JEJICH CHUTĚ

text: **Libuše Nováková** O mnoha filmových celebritách je známo, že rádi posedí u dobrého jídla a pití. A nejen to. U některých došla gurmetská vášeň tak daleko, že vlastní restaurace nebo vyrábí víno.

Mezi nejznámější gurmety z řad filmových hvězd patří francouzský herec **Gerard Depardieu**. O jeho vášni k dobremu jídlu a pití konec konců výmluvně svědčí i jeho nepřehlédnutelná postava. V Paříži spoluvlastní restauraci Fontaine Gaillon, jejímž druhým spolumajitelem je šéfkuchař restaurace. Filozofií podniku je tradice, kvalitní suroviny a perfektní zpracování. Mnozí hosté tvrdí, že lepší, než zde podávaná jídla, nikdy nejedli. Jsou prostě excellentní. Pokrmy připravují ve Fontaine Gaillon šetrně, jednoduše, třeba jen zlehka dušené na másle, tak, aby vynikla vlastní chuť surovin. Nepoužívá se žádné agresivní koření, naopak ke koření často využívají lahodnou chuť lanýžů, takže pokrmy dosahují dokonalé harmonie. Hosté jsou nadšeni úžasnou chutí ryb, zeleniny i desertů. Zejména zdejší čokoládové suflé označují jako famózní. Možná vás udiví, že ceny — až na výjimky — nejsou přehnané. Menu se nabízí za 53 Eur, předkrmy se pohybují kolem 25 Eur, hlavní jídla kolem 35 a dezerty kolem 15 Eur. Osobní přítomnost slavného herce není žádnou zvláštností, pobývá a stoluje zde velmi rád

Zajímavá je i nabídka vín, kde může překvapit velké cenové rozpětí — u některých vystačíte s 32 Eury, u jiných musíte sáhnout pro téměř 600 Eur. Vinný lístek obsahuje samozřejmě i vína z vlastních Gerardových vinic. Depardieu je totiž nejen milovník dobrého jídla, ale i znalec vína. Již v roce 1989 si zakoupil zámeckou usedlost Chateau de Tigne spolu s přilehlými vinicemi. Usedlost se nachází nedaleko městečka Tigne, které patří do vinařského regionu Anjou v údolí Loire. Původních čtyřicet hektarů herec postupně rozšiřoval na současných stočtyřicet hektarů v zařazení AOC s roční produkcí 260.000 lahví. Při výrobě vín jsou maximálně zachovávány původní odrůdy a receptury, jakož i podíl ručních prací. Tím je zaručena vysoká kvalita vína, které je každoročně oceňováno v různých světových soutěžích. Další vinice vlastní Depardieu i v oblasti Bordeaux a Languedoc.

Dalším slavným gurmetem a milovníkem vína je Pierre Richard. Herec tvrdí, že ve svých sedmasedmdesáti letech vypadá tak dobře a vitálně proto, že denně pije dva litry vína. Raději má červené, po němž prý nádherně usíná, zatímco po bílém

spát nemůže. Rozhodně není vyznavačem diet, dobrá jídla miluje a dovede ocenit. Velmi rád jí lanýže, zvláště pak italské bílé, kachní játra, ale i dobré klobásky a salámy. Dokonce ochutnal i české knedlíky, které si velmi pochvaloval. Stal se patronem vinné restaurace Mon Rouge Pif, která je součástí pražského hotelu Amadeus.

Slavný herec zakoupil v roce 1978 venkovskou usedlost Chateau Beveque u městečka Gruissan ve vinařském regionu Languedoc, Corbieres. Původních dvanáct hektarů vinic bylo rozšířeno na současných dvacet hektarů v zařazení AOC s roční produkcí 80.000 lahví. Díky středomořskému podnebí a maximálnímu podílu ručních prací vznikají vína, která jsou odborníky řazena mezi nejlepší Corbieres na trhu. Vinařství Pierra Richarda získává pravidelně ocenění ve Francii i v zahraničí. Je držitelem několika prestižních zlatých medailí z Paříže. Dotazům na srovnání jeho vín s víny kolegy Depardieua se brání. „Bylo by hloupé říci, že má vlastní vína jsou lepší. Ale ještě hloupější by bylo říci, že lepší jsou ta Gerardova,“ říká herec.

Řady mezinárodních celebrit investujících do vína nedávno rozšířili také Angelina Jolie a Brad Pitt, když se spojili s francouzskými vinaři Perrinovými a začali vyrábět značku Miraval Cotes de Provence. Víno je pojmenováno podle statku ze 17. století, který Jolie s Pittem zakoupili jako svou letní rezidenci nedaleko města Brignoles. Statek je obklopen 500 hektary,

„Při výrobě vín jsou maximálně zachovávány původní odrůdy a receptury, jakož i podíl ručních prací. Tím je zaručena vysoká kvalita vína, které je každoročně oceňováno v různých světových soutěžích“

02

03

- 01 Pierre Richard
- 02 Restaurace Depardieu
- 03 Depardieu s přáteli
- 04 Restaurace Depardieu

04

„Vinařství Pierra Richarda získává pravidelně ocenění ve Francii i v zahraničí. Je držitelem několika prestižních zlatých medailí z Paříže. Dotazům na srovnání jeho vín s víny kolegy Depardieua se brání.“

z nichž asi šedesát je zasvěceno vínu. Podle Marca Perrina nepatří Jolie s Pittem k celebritám, které vínu dávají jen své jméno. Chtějí se do produkce plně zapojit a pyšnit se vlastními výrobky. Značka Miraval Cotes de Provence se začala vyrábět jako růžové víno, později se připojí i červené a bílé. Láhev růžového bude stát kolem 15 Eur a bude se prý prodávat pouze v dobrých sklepech a podávat jen v dobrých restauracích.

Úspěšnou filmovou celebritou se zálibou v gastronomii je i herec, režisér a producent Robert de Niro. Spojil své jméno s velmi uznávaným a vlivným

kuchařem japonské národnosti, Nobuyuki Matsuhisim aby otevřeli první společnou restauraci v New Yorku s názvem Nobu. Ta se záhy stala vyhledávaným cílem labužníků z řad celebrit a prominentů, které přitahovalo jak jméno Roberta de Niro, tak jméno kuchaře. Úspěšnost restaurace dovolila otvírat další Nobu restaurace, které jsou dnes k nalezení nejen v mnoha městech Ameriky, ale i na evropském a asijském kontinentu. Všechny jsou velmi úspěšné.

Také herečka Cameron Diaz si pořídila restauraci, a sice s názvem South Beach Bambu v Miami na Floridě. Je spojena

s nočním klubem. Podnik má moderní, elegantní high-tech vybavení a je velmi oblíben, ovšem především jako noční klub s krásným interierem a dobrou hudbou. Vlastní restaurace s asijskou kuchyní příliš oceňována není.

Láska k dobrému jídlu a pití spojuje také maželskou dvojici, herečku Jessicu Biel a zpěváka Justina Timberlakea. Protože u Jessicy je více oceňována její krása než herecké umění, bývá obsazována spíše do béčkových filmů. Rozhodla se tedy uplatnit v jiném oboru, ve kterém by mohla dosáhnout úspěch a otevřela si v Santa Monice restauraci Au Fudge. Zdaleka ne všechny celebrity jsou ale v gastronomickém podnikání úspěšné.

Mezi ty, kterým se příliš nezadařilo patří například **Bruce Willis, Sylvester Stalone, Arnold Schwarzeneger** či **Demi Moore**. x

MLADÁ

GURU

PÁNSKÉ

MÓDY

text: Nikola Nováková foto: archiv Dita Petrusková, Filipová: „Jsem spokojená, když si zákazníci všimnou rafinovaných detailů a důvtipnosti střihového řešení.“ Říká **Dita Petrusová Filipová**, módní návrhářka, pro niž jsou kvalita a detail určujícími měřítky tvorby. Absolvovala oděvní návrhářství na **TU Liberec**. Zabývá se zakázkovou oděvní tvorbou, přičemž se specializuje především na pánskou módu. Zákazníci oceňují zejména originalitu modelů, která vychází z individuality každého zákazníka. V českém prostředí je její práce výjimečná i použitím kvalitních materiálů, které společně s vysokou úrovní zpracování vytváří oděvy, které charakterizuje originalita, funkčnost a praktičnost.

JAKÝ JE PODLE VÁS MUŽ, KTERÝ SE OBLÉKÁ DO ZNAČKY DITAFIL?

V Čechách jsou sice častějšími zákazníky v oblasti módy ženy, ale muži jsou daleko lepšími zákazníky. Dávají mi důvěru, a s ní i větší možnosti a svobodu tvorby. Stále platí, že ženy při nákupu módy dají spíše na kvantitu než kvalitu, tomu pak odpovídá i pořizovací cena oděvů. Muž dokáže kvalitně ušitý oblek z kvalitních materiálů nosit celá léta. Muži jsou obecně mnohem loajálnější nejen k věcem, které vlastní, ale i vůči lidem, s nimiž spolupracují.

01
Kolekce Rub je
líc

VAŠE ZNAČKA JE ZNÁMÁ TÍM, ŽE SI ZAKLÁDÁTE NA DOBRĚ PADNOUCÍM STŘIHU V KOMBINACI S KVALITNÍM MATERIÁLEM. CO JE PRO VÁS PŘI PRÁCI NEJDŮLEŽITĚJŠÍ?

Pro mě je důležité nabídnout svým zákazníkům kromě perfektně vypadajícího obleku také perfektně padnoucí oblek, čímž mám na mysli nadstandardně pohodlný oděv. Když se dobře zvolí materiály, vše pak společně funguje jak má. Nedělám módu proto, aby visela na ramínku. Nechci vytvářet kolekci určenou na molo, která mi pak zůstane v ateliéru. Naopak, nejvíce mě potěší, když zákazník opouští ateliér s novým kouskem na sobě.

V LISTOPADU JSTE UVEDLA NOVOU PÁNSKOU KOLEKCI LOŇSKÉHO ROKU S NÁZVEM „RUB JE LÍC“, V ČEM JE TATO KOLEKCE VÝJIMEČNÁ?

Nechala jsem se inspirovat profesní a sportovní módou dvacátých let, což se odrazilo ve špičkové kvalitě materiálů a jejich dokonalém řemeslném zpracování. Hlavním použitým materiálem je vlna kombinovaná s dalšími materiály. Můj ateliér se poněkud odklání od klasického pojetí dvou kolekcí ročně. „Rub je líc“ vznikala tři čtvrtě roku, a mým hlavním záměrem bylo ukázat klientům, jak moje práce vypadá, když mi dají volnou ruku, představit jim oděv „z rubu“. Mí klienti to přijali s nadšením. Nyní lépe než kdykoli předtím vědí, co kupují a ohlasy na kolekci i „oděvní osvětu“ jsou zatím jen pozitivní.

MÁTE I JINÉ VÁŠNĚ NEŽ MÓDU?

Práce je pro mě aktuálně hlavním motorem, buď vyučuji na oděvních kurzech, nebo jsem ve svém ateliéru, občas externě pracuji pro různé

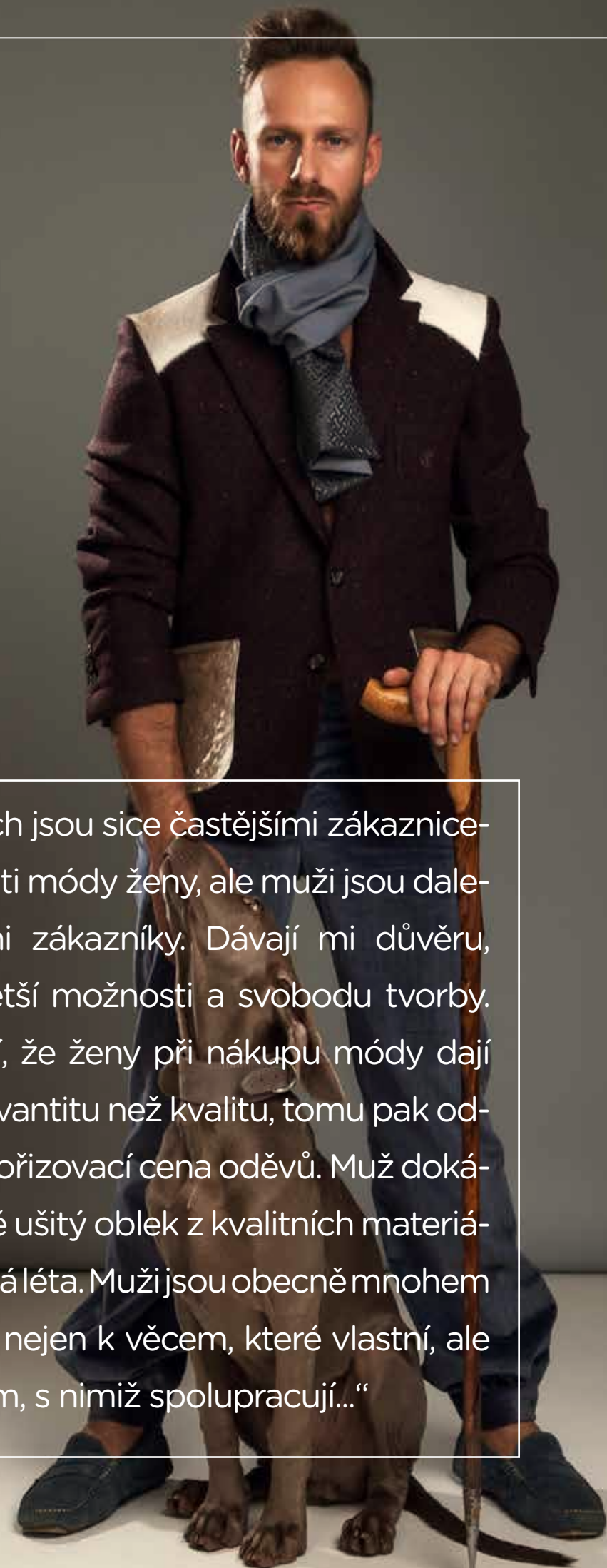

„Pro mě je důležité nabídnout svým zákazníkům kromě perfektně vypadajícího obleku také perfektně padnoucí oblek, čímž mám na mysli nadstandardně pohodlný oděv. Když se dobře zvolí materiály, vše pak společně funguje jak má.“

firmy. Na kurzech oděvní tvorby přednáším, zaměřuji se spíše na praktickou část. Jezdí k nám lidé z celé republiky, je to až neuvěřitelné! Učení mě velice naplňuje. Zapsat se do kurzu může pokročilý nebo úplný začátečník. Velice si vážím přízně svých zákazníků. Vytvořit klientelu trvá dlouho. Prvních pět let po škole bylo jak na horské dráze. Nyní mám už zajetý systém a stálou klientelu, díky jejíž pozitivním referencím získávám nové klienty. Vše funguje velmi přirozeně na základě osobního doporučení. Také díky tomu je ale naše práce velmi náročná na čas, protože jednou získaného klienta nechceme zklamat.

CO JE NA PRÁCI V MÓDNÍM PRŮMYSLU NEJZAJÍMAVĚJŠÍ?

Miluji kvalitní materiály, a díky zákazníkům, kteří respektují a vyžadují kvalitu, si mohu dovolit s nimi pracovat. Kvalitní krejčovina totiž vyžaduje kvalitní materiály. Návrhařina však není jen práce s materiály, ale především s lidmi. Pro mě je velice důležité, aby zákazníci věděli, co všechno zakázka obnáší, proto s nimi o oděvech komunikuji, snažím se získat si jejich důvěru a naladit se na jejich vlnu. x

„V Čechách jsou sice častějšími zákazníky v oblasti módy ženy, ale muži jsou daleko lepšími zákazníky. Dávají mi důvěru, a s ní i větší možnosti a svobodu tvorby. Stále platí, že ženy při nákupu módy dají spíše na kvantitu než kvalitu, tomu pak odpovídá i pořizovací cena oděvů. Muž dokáže kvalitně ušitý oblek z kvalitních materiálů nosit celá léta. Muži jsou obecně mnohem loajálnější nejen k věcem, které vlastní, ale i vůči lidem, s nimiž spolupracují...“

MILLOŠ HAVEL

K Č F E I R S L Á É M H L O U

text: Libuše Nováková Dovedl si užívat života, miloval luxusní auta i večírky, a dokázal být mimořádně velkorysý k ostatním. Patřil ke společenské elitě, a zažil pád téměř na dno. Za to, že se můžeme pochlubit mimořádným filmovým dědictvím a že se můžeme nostalgicky zasnít u filmů pro pamětníky, vděčíme právě jemu.

Život Miloše Havla je v mnoha směrech dosud obestřen tajemstvím. Narodil se téměř ve zlaté kolébce, jeho rodina patřila ke společenské elitě. Se svým bratrem Václavem, otcem pozdějšího prezidenta Václava Havla, měli velmi rozdílné povahy. Zatímco Václav byl precizní, technicky zaměřený a ambiciozní stavební podnikatel se zájmem o povznesení a budování nově vzniklé republiky, žil Miloš od mládí bohémským životem. Nebyl nijak dobrý student, zato již od dětství projevoval zájem o film.

Zřízení biografu v paláci Lucerna zásadním způsobem ovlivnilo jeho život. Již jako osmnáctiletý plně zodpovídal za provoz kina v Lucerně a stal se spolumatitelem společnosti Lucernafilm. Po převzetí Kinofilmu vytvořil první společnost pro výrobu a půjčování filmů. **Poté navázal kontakty s firmami v USA a spoluzaložil firmu American Film Company na dovoz a půjčování filmových děl. Bylo mu jasné, že kvalitní filmy nejdou natáčet v divadelních sálech, fotoateliérech či na střeších domů, ale že pro jejich výrobu jsou nutně zapotřebí profesionální ateliéry.** Za tím účelem spoluzaložil akciovou společnost A-B a otevřel na Vinohradech první moderní ateliér. V důsledku hospodářské krize i přesycenosti trhu zahraničními filmy však firma prodělávala a Miloš Havel dotoval jejich provoz ze zisků ostatních rodinných firem, čímž značně posílilo jeho postavení vůči ostatním akcionářům. V roce 1929 byly dovezeny první zvukové filmy, které ihned ovládly přední pražská kina.

Problémem byla ale jazyková bariéra, která nakonec vedla k rozvoji domácí filmové výroby. Miloš Havel získal aparaturu na výrobu zvukového filmu a v následujícím roce již natáčel vlastní ozvučené filmy. První dílko příliš úspěšné nebylo, ale hned to následující — „C.K. polní maršálek“ s Vlastou Burianem v hlavní roli měl velký úspěch a prokázal, že i český film může přinášet zisky. Dokončením filmových ateliérů na Barrandově společnosti A — B počátkem třicátých let nastalo zlaté období českého zvukového filmu. Prvním snímkem, natočeným v nových studiích na Barrandově, byla „Vražda v Ostrovní ulici.“

Po vyhlášení Protektorátu se filmová společnost A—B stala vítanou kořistí Němců, kteří vlastnili část jejích akcií. Nejprve se snažili o převzetí společnosti podle arizačních zákonů, což se jim nepodařilo a proto navýšili svůj akciový kapitálový podíl o dvě stě procent a získali tak majoritu. Tyto peníze byly vloženy pouze formálně. Němci však provedli rozsáhlé investice a k existujícím dvěma ateliérům přistavěli další tři. Miloš Havel jim poté svůj podíl prodal, ale bylo mu umožněno ateliéry si pronajímat a natáčet nejméně pět celovečerních filmů ročně. Komplex přežil válku bez újmy, ovšem majitelům již nebyl vrácen, neboť se na něj vztahoval dekret o znárodnění.

Po válce byl Miloš Havel obviněn ze spolupráce s okupanty a nepřístojného chování. Mnohokrát musel vypovídat před disciplinární radou Svazu českých filmových pracovníků. Nejvíce mu byly vytýkány večírky pořádané v jeho barrandovské vile, jichž se účastnili vedle českých filmařů a hereček jako Nataša Gollová, Adina Mandlová či Zita Kabátová i významní členové SD a gestapa. Nakonec bylo uznáno, že Miloš Havel díky svým stykům zachránil mnoho Čechů od nucených prací v říši tím, že zaměstnával mnohem více herců a ostatních pracovníků, než potřeboval. Díky jemu se oba kmenoví režiséři Lucernafilmu — Otakar Vávra a František Čáp vyhnuli spolupráci s německým filmem. Zasadil se o zastavení stíhání mnoha svých přátel, mezi nimi i Vítězsla-

va Nezvala. Spisovatelé Jan Drda a Václav Řezáč jej požádali o zaměstnání pro několik spisovatelů, kteří měli být nasazeni v Německu. Miloš Havel jim vyhověl a nasazení se podařilo zabránit. Po válce se však od Jana Drdy příliš vděku nedočkal. Spisovatel prohlásil, že Havel jako typický kapitalista korumpoval pro své hospodářské zájmy všechny — jak Němce, tak Čechy. Rovněž Otakar Vávra a další horliví revoluční filmaři organizovali proti Miloši Havlovi diskreditační kampaň s cílem, zcela jej z filmové branže odstranit. Havel se sice dokázal obhájit, ale svůj život bez filmu si nedovedl představit a proto po únoru 1948, když byla Lucerna, Lucernafilm a Barrandovské terasy znárodněny, emigroval.

Nebylo to ale jednoduché. První pokus o emigraci přes Rakousko v roce 1949 se nezdařil. Podle nepodložené verze si Miloš se společníky hned za čarou sedli a oslavovali. Bylo to ale v sovětské zóně, kolem šla ruská hlídka, všechny sebrala a předala československým úřadům. **Za emigraci byl odsouzen na dva roky těžkého vězení. Až v roce 1952 se mu za dramatických okolností zdařila emigrace do Mnichova.** Zde založil obchodní společnost Lucernafilm GmbH a počítal s tím, že naváže na své filmové úspěchy a stane se slavným producentem. To se mu ale již nepodařilo. Zkoušel se tedy uživit v jiných oborech, například po jistou dobu dovážel z USA tehdy licencované džíny, ale bez valného úspěchu. Nejlépe se mu dařilo jako spolumatiteli úspěšné restaurace Goldene Stadt, kterou otevřel se svým přítelem. V její návštěvnické knize se najdou taková jména, jako Elizabeth Taylorová, režisér Billy Wilder, herec Maxmilián Schell, ministerský předseda Willi Brandt či fotbalista Franz Beckenbauer. Mezi oběma spolumatiteli a přáteli však došlo k problémům, které vyvrcholily rozchodem. Miloš Havel opustil svého přítele a společníka a zřídil si restauraci Zur Stadt Prag. V ní hostil celou tehdejší kulturní elitu, které se podařilo vyjet na Západ — například členy divadla Na zábradlí včetně Milošova synovce Václava, herce Národního divadla Šejbalovou, Vášovou, Filipovského, Marvana, Záhorského, ale i Karla Gotta,

Bohumila Hrabala, Miloše Macourka a mnoho dalších. Přestože byla restaurace oblíbená, nepodařilo se ji udržet a pro velké zadlužení zkrachovala. Na vině byl bezpochyby personál, který restauraci rozkrádal, ale i sám Miloš Havel, který na řízení restaurace neměl vlohy a vhodného provozního šéfa si nenašel.

Posledním podnikatelským pokusem jeho života bylo květinářství, které si otevřel na počátku roku 1968. Koncem února však ve svém obchodě zemřel, aniž se dožil Pražského jara.

Miloš Havel poznal jak chutná popularita, obdiv, moc a peníze a poznal i opak, zvláště pak v posledních letech svého života. Byl celým svým založením vizionář, vůdce a velký hráč s rychlým analyzačním mozkiem. Vysoký, štíhlý, s výrazně modrýma očima a světlými vlasy (během války mu zběhly), s velkým osobním šarmem a charisma. Lída Baarová tvrdila, že stejně modré oči měl i jeho synovec a prezident Václav Havel. Ten po něm zdědil i silné ráčkování. Byl velmi oblíbený mezi českými filmovými herečkami, které ho milovaly a jako vlivného producenta si předcházely. Podle Zity Kabátové byl vždy nad věcí, bavil se o všem a nikdy nikoho neobtěžoval svými problémy. Velice dbal na svůj zevnějšek, vždy byl perfektně oblečen, v mládí nosil dokonce cylindr. Základem jeho úspěchu byla taktika obklopit se schopnými lidmi a velmi dobře je zaplatit. To již ale nedokázal

uplatnit po emigraci v cizině. Miloš Havel hodně cestoval a poznal všechna velká evropská města. Z hlediska společenského dění si nejvíce cenil Berlína a přišel s dalekosáhlým plánem využít palác Lucerna na vytvoření společenského střediska s divadlem, kabaretem, vlastními uměleckými tělesy a samozřejmě s hostováním významných světových umělců. Tak se stalo, že v Lucerně téměř každý večer hrál a zpíval R.A.Dvorský se svým bandem, účinkovali zde Werich s Voskovcem, kterým Havel také finančně pomáhal, byla zde na návštěvě Marlene Dietrichová, mnoho světových komiků, šansoniérů, velkou událostí bylo vystupování Josephiny Bakerové. Mimoходом — ta prý se do Miloše Havla zamilovala a chtěla si ho vzít. Když ji odmítl, hodila po něm desetikarátový prsten. V kabaretu trávil Miloš hodně času a protože nerad chodil spát, býval zde do pozdních nočních hodin. **Byl proslulý svou velkorysostí, rád pořádal večírky a platil za všechny útratu. Tradovalo se, že když chtěl vyměnit zařízení v Lucernabaru, uspořádal pro své přátele večírek a nechal je zdemolovat zařízení.** Bratři Václav a Miloš si zvali mnoho přátel z řad politiků, podnikatelů a umělců na rodinné sídlo Havlov. Milošovou láskou byla auta. Za všech okolností musel mít kvalitní vůz. Rád se účastnil automobilových závodů, sám také závodil, a na Havlově často pobývali Eliška a Čeněk Junkovi. Jezdily

tam za ním však všechny tehdejší hvězdy jako Mandlová, Gollová, Baarová, básník Vítězslav Nezval či režisér František Čáp, který byl i jeho intimním přítelem.

Sexuální orientace Milošovi Havlovi značně komplikovala život, neboť za první republiky i za okupace byla homosexualita trestná. Příbuzní se buď tvářili, že o jeho homosexuálním zaměření neví, nebo ho otevřeně odsuzovali. V uměleckém světě byla jeho orientace známa, ale v očích neznalé veřejnosti byl tou nejlepší partií na ženění. To ho dostávalo do nelehkého postavení a proto si v roce 1933 vzal svou dlouhouletou přítelkyni z bohaté pražské rodiny, Marii Weyrovou. Manželství bylo formální, nadále zůstali jen přáteli. Přestože se v emigraci již filmem nezabýval, dění ve filmové branži ho nikdy nepřestalo zajímat. Havlovou slabostí byla vášeň pro hazard. Rád a často hrál ruletu, ve které prohrál mnoho peněz, málokdy však vyhrál. To také přispělo k fatálním finančním problémům, s nimiž se na konci života musel potýkat. x

DANA BEZDĚKOVÁ

text: **Nikola Nováková** foto: archiv **Dany Bezděkové** **Dana Bezděková** autorka inspirovaná světem **scifi** a **moderních technologií**.

VAŠE ŠPERKY JSOU HODNĚ NEOTŘELÉ, NÁHRDELNÍK Z AUTÍČEK NEBO DISKOVÉ NÁUŠNICE, TAKÉ ČASTO PRACUJETE S KOVEM. ČÍM SE PŘI SVÉ TVORBĚ INSPIRUJETE?

Inspiruji se zejména technikou, budoucností, vesmírem. Konkrétně kosmická technika a technologie, jejichž nepochopitelnost je pro mě neustálou výzvou, mě vždycky velmi lákala.

Obdivuji ale i běžné předměty, které vytvořili lidé, pak se na ně podívám šperkařským pohledem, změním je, nebo jinak využiju, v přírodě inspiraci nehledám, ta je dokonalá sama o sobě, a proto ji nechci napodobovat nebo přetvářet.

VAŠE POSLEDNÍ KOLEKCE JSOU AŽ TROCHU SCIFI FUTURISTICKÉ. CO VÁS VEDLO K TAKOVÉ ZMĚNĚ?

Neřekla bych, že došlo k nějaké změně. Pro mě je to spíš vyústění dlouhodobého vývoje. Jednotlivá témata mě obvykle provázejí delší dobu, někdy i několik let, ráda se k silným zážitkům a pocitům vracím.

LIMITUJÍ VÁS TEDY VÝROBNÍ PROCESY? PREFERUJETE NĚJAKÝ MATERIÁL, A PAK TEPRVE MYSLÍTE NA FINÁLNÍ PRODUKT?

Na finální produkt myslím především. Preferuji zlato a stříbro, používám ale i pro šperkařství nezvyklé materiály, pokud mi pomohou vytvořit moji představu. Při tom respektuji vlastnosti všech těchto materiálů. Velmi mi záleží na tom, aby šperky byly nositelné a pohodlné. Vymýšlím nové způsoby zavěšení náušnic na ušní háčky, nebo zapínání náhrdelníků, tak aby vše vypadalo ale i fungovalo co nejlépe a vydrželo.

JAK VZNIKAJÍ NÁZVY NOVÝCH KOLEKČÍ A JEDNOTLIVÝCH ŠPERKŮ?

Názvy kolekcí a šperků vyjadřují jejich celkovou náladu. Pojmenovávám je podle věcí, které mě inspirují a nějakým způsobem se ve špercích skrývají. Kolekce prstenů, která vznikla jako otisky struktur předmětů do stříbra, se jmenuje Printi, náušnice Anten se skládá z do sebe zapadajících trubiček, které lze vysunovat a tak dále.

JAKÝ JE TO POCIT VIDĚT NĚKOHO NOSIT VAŠE ŠPERKY?

Cítím velikou radost, když vidím někoho se šperkem ode mne. Je to pro mě největší ocenění. Všechny svých zákazníků si velmi vážím. Jsou to lidé, kteří mají zájem o originální šperk, poznají kvalitu ruční práce. Bývají to většinou velmi zajímavé osobnosti, často z kreativních oborů a nezřídka se za důvodem, proč kupují nebo objednávají moje šperky, skrývají dojemné životní příběhy.

MÁTE NĚJAKOU SRDEČNÍ ZÁLEŽITOST? ŠPERK, KTERÝ JSTE VYTVOŘILA, ALE NIKDY BYSTE HO NECHTĚLA PRODAT?

Mám náhrdelník, který v sobě ukrývá jed. Ten už z bezpečnostních důvodů ani prodat nemůžu. Na říjnovém Designbloku jste představila novou kolekci stříbrných šperků MECHANICA.

POHYB VERSUS ESTETIKA? OPĚT JSTE PRACOVALA S KOVEM A OCELÍ. ČÍM JSTE SE INSPIROVALA?

Kolekce Mechanica vychází z tématu, jemuž se věnuji dlouhodobě — šperk jako mechanický objekt. Pohyb a estetiku technických přístrojů a nástrojů jsem převedla do ušlechtilých materiálů, zejména stříbra, což technické vyznění šperků zjemňuje. Konstrukce šperků s hybnými částmi umožňuje pohyb a variabilitu celého šperku nebo jeho detailů. Konkrétně jsem se inspirovala teleskopem a anténou. Líbí se mi, jak dokonale zapadají jednotlivé části do sebe. Ikonou celé kolekce je velký náhrdelník Telescope, který je pro mě šperkem budoucnosti. Jednotlivé části se plynule vysouvají jedna z druhé, až se postupně kruh uzavře, aniž by však náhrdelník rušilo jakékoliv po staletí používané tradiční zapínání. Stejný princip, vysouvání jednotlivých částí, jsem použila také u drobnějších šperků, které přirozeně reagují na pohyb nositelky a šperky tak s pohybem těla skutečně ožívají. Strohý a technický výraz šperků z kolekce jsem odlehčila použitím perel, čirých kamenů nebo plexiskla, takže na své si přijdou i romantičtější povahy. x

HANUŠ LAMR

text: Nikola Nováková foto: archiv Hanuše Lamra, Iva Bittová — model Originální šperk potěší každou ženu, ještě mnohem víc, když je od šperkaře, který vyráběl třeba brož pro Madeleine Albright. To už není jen design, ale unikát, který se pak předává z generaci na generaci. Neztrácí na hodnotě, protože výtvarné zpracování a použité materiály mají ve výsledku cenu odolávající času. Co taková práce uměleckého šperku obnáší a jaké jsou její zvláštnosti či úskalí jsme se zeptali uměleckého šperkaře Hanuše Lamra.

Hanuš Lamr (* 1976 v Praze) absolvent VŠUP atelieru Sochařství a kovu pod vedením **V. K. Nováka**. Jako stážista navštívil Izrael a Německo. Během pobytu Izraeli a Jordánsku začaly první experimenty s motivy z říše rostlin a přírody obecně, kterými je dnes znám. Je zastoupen v mnoha sbírkách jako je např. UMP. V roce 2011 byl osloven Ministerstvem zahraničních věcí a vytvořil speciální brož dedikovanou Madeleine Albright. V letech 2005 — 2008 a 2013 byly jeho kolekce prezentovány v rámci mezinárodní přehlídky designu Designblok. Za svoji tvorbu byl Hanuš Lamr nominován v roce 2010 na cenu **Czech Grand Design** v kategorii módní designer roku a v roce 2013 obdržel nominaci v kategorii šperk roku. V roce 2014 představil Lamr svoji práci na prestižním veletrhu luxusních šperků a hodinářství Inhorgenta v Mnichově.

CO PRO VÁS ŠPERK ZNAMENÁ?

Šperk je moje vášeň a zábava, I obživa, poletující... kolibřík a krásný kámen sevřený v dlani.

CO JE PRO VÁS INSPIRACÍ PŘI TVORBĚ NOVÉ KOLEKCE? VAŠÍM HLAVNÍM ZDROJEM NÁPADŮ JE PŘÍRODA. ODRÁŽÍ SE TO I NA VÝBĚRU MATERIÁLU? A CO VÁŠ OSOBNÍ VZTAH K PŘÍRODĚ?

Zahrada, skalničky, letící brouci roháči. Iva Bittová, její muzika i fotografie mých šperků na ní. Spolupráce s fotografkou Terezou Vlčkovou a taky se pořád učím, to mě hodně posouvá. Moji zákazníci jsou také velkou inspirací...

Na stáži v Izraeli v Bezalel Academy jsem tepal nádobu-granátové jablko z mědi u starého žida, jednoho z Evropanů, který přežil válku a potom odešel do nově vzniklého státu. Přetepával jsem nelezené kousky mědi z chodníků. Do střepiny z bomby nalezené v poušti jsem raznicí otiskoval semínka.

Snažím se přírodu zachytit, pokorně ale impulzivně, odlitím do kovu. Opakováním odlitku jednoho brouka z mé dětské sbírky jsem udělal jakýsi entomologický pop art. V kolekci Fructus zase odlévám lampióny mochyně nebo fíky ze dvorku před mým ateliérem do hodně zářivě barvených epoxidů.

V nové kolekci jsem ale trochu něžnější, začínám seskupovat stejné tvary odlité z přírody a dělám z nich nový ornament, který možná připomíná šperky různých předchozích staletí. Jsou to lyšejnky nebo plátky které tvoří tvary šišek poskládané do mandaly nebo rosety.

JAK JSTE SE DOSTAL K ZAKÁZCE VÝROBY ŠPERKU PRO MADELEINE ALBRIGHTOVOU?

Oslovili mě lidé z okolí tehdejšího ministra Schwarzenberga. jsem pochopitelně nadšený i přesto, že na to bylo málo času. Ale zvládl jsem to.

JAK SE TAKOVÝ ŠPERK NA ZAKÁZKU VYRÁBÍ?

Nebyl vlastně tak úplně na zakázku, měl jsem naprosto volnou ruku v tom co udělám. Na zakázku ale dělám hrozně rád, moc mě to posouvá.

JAKÉ JSOU ODEZVY NA ZAHRANIČNÍM TRHU? NACHÁZÍTE JINOU ODEZVU NEŽ U NÁS?

Není jednoduché se tam prosadit, tady už mě lidi celkem znají, tam člověk začíná od nuly.

ZA POZORNOST STOJÍ KOLEKCE ACER, KTERÁ PŘEDSTAVUJE SPOJENÍ KOVU A PŘÍRODNÍCH MOTIVŮ. HLAVNÍM MOTIVEM JSOU JAVOROVÉ NEBO JILMOVÉ NAŽKY. ČISTÝ DESIGN MŮŽEME OBDIVOVAT VE ZLATÝCH I STŘÍBRNÝCH ODSÍNECH. KOLEKCE PŮSOBÍ VELMI NĚŽNĚ.

Děkuju. Nechtěl jsem dělat tolikrát omílané gingo a javorové nosy mě přišly vtipné. Přemýšlel jsem o struktuře ale úplně realistický povrch mi přišel trochu moc, takže jsem ty tvary hodně zjednodušil. Není jednoduché se tam prosadit, tady už mě lidi celkem znají, tam člověk začíná od nuly. x

01

OBKLOPOVAT

PROČ SE

UMĚNÍM?

text: **Petra Daňhelová** Proč bychom vůbec měli nakupovat věci z pohledu a v určité situaci naprosto zbytné a často ještě s tak iracionální a objektivně nevypočitatelnou cenou... Žijeme přece jen ještě ve smyslovém věku, jak ho označil původem ruský sociolog **Pitirim Sorokin**, ovšem nacházíme se pravděpodobně na jeho sklonku. Je to období, které bychom mohli charakterizovat **ekonomickým vzrůstem**, kreativitou a budováním materiálního zázemí čili rozkvětu společnosti a blahobytu, které spočívá v kumulování peněz jako prostředku k jeho zajištění.

Proč bychom vůbec měli nakupovat věci z pohledu a v určité situaci naprosto zbytné a často ještě s tak iracionální a objektivně nevypočitatelnou cenou...

Žijeme přece jen ještě ve smyslovém věku, jak ho označil původem ruský sociolog Pitirim Sorokin, ovšem nacházíme se pravděpodobně na jeho sklonku. Je to období, které bychom mohli charakterizovat ekonomickým vzrůstem, kreativitou a budováním materiálního zázemí čili rozkvětu společnosti a blahobytu, které spočívá v kumulování peněz jako prostředku k jeho zajištění. Zároveň je to období, kdy po „tvrdé práci“, jež vedla k vytváření zdrojů a budování, začínáme toužit po požitcích a nejen že toužíme, ale postupně si je dopřáváme a naplňujeme si naše sny a touhy. Když nepotřebujeme prostředky už jen k zaobstarání obživy, ale začínáme jich mít nadbytek, že pouhé jejich hromadění a odkládání stranou i z hlediska ekonomiky je neefektivní, začínáme hledat možnosti do čeho rozumného, co nám bude navíc přinášet potěšení, společensky kredit a třeba i obdiv ostatních, bychom je mohli uložit.

Každý si do jisté míry rád staví „pomníček“ a zanechává po sobě odkaz, vzpomínku, dědictví či dokonce poselství. **Kromě genetického otisku a pokračování, jak nám velí příroda v podobě dětí, často toužíme po tom vybudovat něco viditelného, zaštiťujeme se altruisticky poháněným puzením.** Ideální možností, jak toto vše zhodnotit, zachovat se tedy dostatečně altruisticky a být příkladným humanistou a milovníkem všeho krásného, protože i tak budeme obdivováni a některým se podaří vyniknout obzvlášť v této disciplíně zvané sběratelství a mecenášství neboli podporování umění.

Výtvarné umění, protože si dovolím vynechat hudební, básnické, literární, divadelní, taneční a mnohá další odvětví, nám skýtá nepřeberné množství, jak se realizovat a schopnějším i dobře investovat a zhodnocovat vložené peníze. Jen u málokterých investic můžete dosáhnout takového vzrůstu a výsledků jako právě v umění. Nejedná se ovšem o sázku na jistoty a pravděpodobnost se dá jen stěží spočítat. Pozor, protože se zajisté vyskytnou lidé, kteří vám budou tvrdit, že právě koupí toho kterého díla jste bezpečně uložili peníze a můžete za několik let očekávat konkrétní výsledek. Upřímně řečeno vás jen klame, protože vypočítat a předvést v grafech včetně veškerých rizik

takovéto jistoty nelze. Je to sázka do loterie, ale o to zajímavější bývá výsledek. Jedná se o šálení, které provádějí běžně investiční poradci, makléři.

Umění je skutečně specifická disciplína, kde nelze předvídat, nedají se vytvářet ani matematické modely. Výsledek a vzrůst se nedá spočítat a přesně odhadnout. Často je to otázka intuice a samozřejmě náhoda v té nejčistší podobě a duchu. Umění je nádherným případem tzv. černé labutí — nevíme, kolik takových labutí se vyskytne a kdy přijdou, situaci nemůžeme modelovat a právě v tom tkví překvapivé, astronomické částky, které umění může generovat. Je to hazard, sázka společně s citem a intuicí. Kvality díla nevycítí každý. Člověk, který je schopen vytipovat a ucítit kvalitu, je obdarován nadáním podobně jako samotný umělec či obchodník. Jedinec s takovým talentem a intuicí, ještě pokud je podložena zkušeností, vědomostmi z oboru dějin umění a znalostí technik a řemesla, je obdařen jedinečnými schopnostmi, které ho předurčují k tomu, aby se orientoval a dokázal vybrat dílo, které bude nadčasové a obstojí i v budoucnosti. Stává se tak tím pravým poradcem, který vám může pomoci s výběrem uměleckých děl či položit základ a systematicky vám pomoci budovat vaši sbírku umění. Najít podobného poradce se skutečně vyplatí a nejedná se o vyhozené peníze, protože vám pomůže orientovat se na trhu, mezi umělci a je schopen vám vyhledat a nabídnout řadu možností, čímž bude rozšiřovat vaše rozhledy. Je důležité, aby vás také poznal— váš charakter, zaměření, cit a pochopil, k čemu inklinujete a mezi čím se cítíte dobře, protože mezi a s uměním je důležité se naučit žít a to nikoliv násilným způsobem.

Umělecké dílo vám může přinést řadu benefitů a potěšení. Je více než zlatými cihličkami, diamanty v trezoru, které jsou sice uměleckým dílem ale v trezoru? Prakticky „zločinem“ proti umění je, když artefakt končí uložením v trezoru, protože je to věc, za kterou jsme utratili horentní sumu a proto byste se snad měli bát ji vystavovat. Popírali byste ovšem veškerou existenci takového díla, protože bylo zrozeno nikoliv proto, aby dřímallo ukryto před jeho obdivovateli. Umělec ho zajisté vytvářel hned z několika popudů — často z vnitřních stavů a rozpoložení jako prostředek komunikace se světem nebo třeba jen bezprostředním okolím. Jeho dílo je nonverbálním prostředkem, kterým

01 Lehčí než vzduch,
David Mazanec
02 NYC 2004,
František Matoušek
03 Rozhojdaná,
Martina Rotlingová

vytváří svůj názor a postoje k nám, ke světu. Vůbec může být i jakousi arteterapií, sdělením osobních zážitků, ale i náboženských, politických, morálních postojů.

**Promlouvá ke světu skrze diváka a snaží se přenést svůj bezprostřední zážitek, který je velmi niterný až k politickému přesvědčení, jelikož umění bylo vždy státo-
tvorným prostředkem i možností jak kultivovat, vycho-
vávat a prosazovat ideologie.** Mohlo nahrazovat i slovo či ho interpretovat. V každém díle je obsažena emoce, přestože někdy je vedena ryzím pragmatismem a vědeckým základem. Umělci se v historii vždy snažili experimentovat a nepřenášet jen své zážitky a pocity, ale zkoušeli a uplatňovali názorně ve svých dílech fyzikální zákony a zabývali se filozofií.

V umění je přítomna lidská civilizace a také ji spolufor-
movalo a zanechává její odkaz už od pravěku. Je přiro-
zenou součástí našeho života, pravěcí lovci měli potřebu
zobrazovat a komunikovat obrazy a navazovat vztahy
s blízkým světem. Přenášeli do výjevů své touhy a úsilí
přežít a upevňovat společenství. Umění bylo odjakživa
i prvkem stmelujícím lidskou komunitu a formujícím spo-
lečnost na vyšší úrovni, později přebíralo i výchovné cíle,
vždy nás kultivovalo a především odlišovalo od ostat-
ních biologických druhů. Je specifickou dovedností,
mohli bychom ji nazvat i nadstavbou — prostě něčím, co
ostatní savci i ti nejbližší nedovedou.

V umění se zrcadlí vývoj myšlení, kumuluje
v sobě obrovskou duchovní energii, která
nám přináší naději a povznáší nás nad ubo-
host a jednoduchost naší existence, proto
funguje jako ideální terapie a komunikační
prostředek.

Jeho jedinečností je, že počet artefaktů od
konkrétního umělce je omezený. Zvláště
po smrti již renomovaného umělce nikdy
nebude nabývat kvantitativně, což vede
k jeho zhodnocování a v některých přípa-
dech až k astronomické a nepředstavitelné ceně, kterou
určuje trh. Aukce v posledních letech ukázaly, že cenu
skutečně nelze odhadnout dopředu a ekonomická krize
v naší západní civilizaci jen vzbudila zájem o umělecká
díla jako jedinečný prostředek, který je schopen neuvěřit-
elně zhodnotit vložené peníze. Majitel předpokládá sa-
mozřejmě, že cena bude narůstat i v budoucnu, ovšem to
není vždy jisté. Řada umělců znamenala modní trend
a zaznamenala oblibu jen v určité době, přestože někdy
byli na vrcholu, upadli poté naprosto v zapomnění.

Čili pokud nechceme pojmát nákup uměleckého díla jen
jako investici, do které uložíme finanční prostředky, vybí-
rejme intuicí, řídme se citem. **Přistupujme k dílu jako
k duchovní hodnotě, objektu, se kterým chceme žít,
vlastnit ho, se kterým dlouhodobě vydržíme a dokáže-**

**„Umění je nádherným případem tzv. černé labuti
— nevíme, kolik takových labutí se vyskytne a kdy při-
jdou, situaci nemůžeme modelovat a právě v tom tkví
překvapivé, astronomické částky, které umění může
generovat.“**

me se na něj dívat, používat ho a vnímat celá léta. Takové
dílo je pro nás totiž nejhodnotnějším. Zároveň po letech,
když opouští tvůrce, začíná žít svým životem a vytvářet si
svůj vlastní příběh bytí a existence. Pro nás a další generace
svoji hodnotu nikdy neztratí, je součástí našeho životního
příběhu a třeba i duchovním odkazem-záznamem naší rodi-
ny.

Proto je dobré mít a plnit prostor našeho žití uměleckými
díly a nikoliv jen spotřebními předměty, zanecháváme
v něm duši a předáváme ji dál jak v jednotlivém díle, tak
v celé sbírce, pokud se nám něco podobného podaří. Umění
je projevem naší civilizace, což mějme na paměti,
je odkazem a zvláštní lidskou dovedností. x

PŘICHÁZÍ FILMOVÁ UDÁLOST ROKU

text: Libuše Nováková foto: archiv, Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary Mezinárodnímu filmovému festivalu v Karlových Varech je 50 let. Za dobu své existence toho zažil hodně. Udělování bizarních socialistických cen, střídání s Moskvou, mši za Kennedyho a samozřejmě nespočet filmových hvězd. Letos na něm můžete vidět třeba Richarda Gere jako bezdomovce.

02

Největší festivalové drama |

Nejdramatičtější událostí v historii filmového festivalu byl výpadek proudu. Zcela znemožnil elektronické vydávání vstupenek a pořadatelé museli narychlo sehnat 150 studentů, kteří vstupenky vypisovali ručně.

„Historie festivalu sahá až do roku 1946, kdy se v Mariánských Lázních a Karlových Varech konala nesoutěžní přehlídka filmů. Obě města nebyla ke konání filmové přehlídky vybrána náhodou. Tehdejší vláda doufala, že festival pomůže oživit západočeský lázeňský ruch.“

Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary se řadí do stejné kategorie, jako festivaly v Cannes, Benátkách či Tokiu. Představuje tak nejdůležitější filmovou událost ve střední a východní Evropě.

Historie festivalu sahá až do roku 1946, kdy se v Mariánských Lázních a Karlových Varech konala nesoutěžní přehlídka filmů. Obě města nebyla ke konání filmové přehlídky vybrána náhodou. Tehdejší vláda doufala, že festival pomůže oživit západočeský lázeňský ruch. Kromě toho bylo potřeba demonstrovat i důležitost čerstvě znárodněné kinematografie. Zásahu za vznik festivalu je nutno přiznat profesorovi A. M. Brousilovi, politickému publicistovi, který ideově ovlivňoval filmové festivaly po několik desetiletí.

Zatímco na první festivalové přehlídce byla kromě československé kinematografie zastoupena i filmová produkce Anglie, Francie, USA, Švédska a dalších zemí, byly festivaly v dalších letech orientovány především na prezentaci kvalit socialistické kinematografie, především pak sovětské. Tomu odpovídalo i velké množství udělovaných bizarních cen, jako Cena přátelství mezi národy, Cena boje za sociální pokrok a řada dalších.

V druhé polovině padesátých let se začala zlepšovat komunikace se západem, československé filmy se začaly objevovat na zahraničních festivalech a do Karlových Varů přicházely filmy ze západních zemí. Díky tomu byla karlovarskému festi-

valu udělena kategorie A, tedy nejvyšší možná v oblasti filmových festivalů. Neblahým důsledkem tohoto vývoje bylo založení mezinárodního festivalu v Moskvě a nutnost dělit se o pořadatelské s Moskvou a ob rok se střídát. Tento stav trval až do roku 1994.

Šedesátá léta byla poznamenána atmosférou uvolňování cenzury, nadějnými změnami především v kulturní oblasti a nástupem tzv. nové vlny. Zajímavá díla **Miloše Formana, Věry Chytilové, Jana Němce** a dalších však na festivalu ve Varech nesoutěžila, byla posílána na zahraniční festivaly, kde sbírala ceny, čímž se zvyšovala jejich tržní hodnota. V nesoutěžním programu festivalu však bylo uváděno mnoho zajímavých titulů, které jinak diváci v distribuci nemohli uvidět. Dařilo se vozit do Varů i atraktivní herecké hvězdy jako Claudii Cardinaleovou, Henry Fondu a další zajímavé osobnosti. Vyvrcholením šedesátých let byl rok 1968. Herecky byl poznamenán oblibou letos zemřelého Pierra Brice a jeho filmů o Vinnetuovi. Festival se konal v červenci, nedlouho před tím byl zavražděn Robert Kennedy a na festivalu se za něho konala zádušní mše. Srpnová invaze ukončila atmosféru uvolnění a kreativity.

Sedmdesátá léta byla poznamenána opět tvrdou cenzurou, protežováním sovětských filmů a kvalitativním propadem filmové produkce. V roce 1970 získal ještě hlavní cenu kvalitní britský film *Kes* a neplánovaný sovětský snímek, ovšem jen díky tomu,

že členové poroty režisér Zanussi a herečka Natová pohrozili odstoupením z poroty.

Osmdesátá léta byla nadále nesena duchem cenzury avšak postupně přece jen nastávaly určité změny k lepšímu. Vznikla nová programová sekce dokumentárních filmů a soutěž debutantů.

Nadšení spojené s listopadem 1989 poznamenalo následující festivalový ročník, konaný v červenci 1990. Diváci měli možnost vidět přehlídku mnoha trezorových filmů a díla umělců, tvořících v emigraci. Festivalu se zúčastnili Miloš Forman s Theodorem Pištěkem, kteří přijeli do Karlových Varů z Paříže na kolech. Další léta již byla poznamenána hledáním nové podoby festivalu, privatizací filmového průmyslu, střídáním realizačních týmů, festivalu dokonce hrozilo zrušení. **Boje o záchranu se ujala nadace v čele s Jiřím Bartoškou a publicistkou Evou Zaoralovou.** Zrušili dvouletou periodicitu střídání s Moskvou, podařilo se jim překonat dramatický problém se vznikem konkurenčního festivalu v Praze a vytvořit kvalitní kreativní a produkční tým. Karlovarský festival je dnes sebevědomý, mezinárodně ceněný a divácky úspěšný podnik.

I v letošním, jubilejním padesátém ročníku se mohou diváci těšit na více než **150 filmů**, uváděných v několika soutěžích a sekcích. Na speciální noční projekci pod širým nebem shlédnou návštěvníci celovečerní dokumentární film *Filmová lázeň* režiséra Miroslava Janka, který mapuje uplynulých padesát festivalových ročníků. K nejvýznamnějším hostům letošního ročníku budou patřit herci Richard Gere s filmem, ve kterém ztvárnil postavu bezdomovce, Jamie Dornan jako budoucí představitel výsadkáře Jana Kubiše, či Harvey Keitel s filmem *Mládí*. x

04

- 01 KVIFF 2014,
Herec Mel Gibson
- 02 Iva Janžurova,
Jitka Schneiderova
- 03 Moderator Marek Eben
a herecka Laura Dern
- 04 KVIFF 2015,
Herec Richard Gere
- 05 KVIFF 2015,
Bartoška s manželkou

05

text: Libuše Nováková Francouzský šarm Cannes, jedinečné kouzlo benátské vodní laguny a extravagantní multikulturní Berlín.

PO FILMOVÝCH FESTIVALŮ

Cannes. V **Cannes** se koná zřejmě nejznámější a nejprestižnější světový filmový festival, a to již **od roku 1946**. Datum není pevně stanoveno, obvykle to však bývá v květnu. Festival v Cannes představuje veledůležitou událost pro celý evropský filmový průmysl, neboť vlivná odborná veřejnost má na zdejší přehlídce možnost zhlédnout kromě soutěžních snímků i značný počet nesoutěžních děl, o jejichž distribuci v konkrétních zemích se následně rozhoduje. Nejlepší soutěžní film obdrží **Zlatou palmu (Palme d'Or)**.

Asi nejznámější filmový festival se koná v **Cannes na Azurovém pobřeží**. Původně bylo Cannes malé, ospalé rybářské městečko s nevelkým, ale malebným historickým jádrem na kopci nad městským přístavem. Ve 2. polovině 19. století se však z města postupně staly moderní lázně a vyrostla zde řada luxusních hotelů, především podél palmami zastíněné promenády **La Croisette**. Ta je dnes, v délce asi 1. 5 km, srdcem moderního Cannes. Promenádu lemují krásná i když poměrně úzká, hlavní městská pláž, z velké části bohužel využívaná hotelovými komplexy pro jejich hosty, což poněkud znesnadňuje koupání ostatním turistům. Ti ale mají k dispozici mnohem lepší pláž, dlouhou asi 2 km, začínající pod historickým jádrem města. Okolí Cannes je velmi hustě osídleno, rezidenční čtvrti, složené převážně z luxusních vil, se táhnou kilometry hluboko do vnitrozemí. Prvním hotelem, vybaveným vším tehdy možným luxusem byl **hotel Carlton**, postavený v roce 1910. Tento hotel byl schopen přijímat bohaté průmyslníky a milionáře, dokonalého servisu si zde užívali Rotschildové, André Citroën, vévoda z Windsoru a pozdější král Eduard VIII, Winston Churchill, slavní malíři, spisovatelé a později filmové hvězdy. Jestliže se v Cannes nechcete jen koupat, ale třeba i nakupovat, zamiřte do ulice **d'Antibes**, kde najdete jak **Haute Couture** tak **Pret-a-Porte** snad všech věhlasných módních značek.

Ulice **Meynadier** je zase srdcem zdejšího gastronomického života. Labužníci by měli rozhodně zajít ochutnat výrobky známého sýraře Cénériho, lahůdkáře Ernesta či slavného cukráře Jeana—Luca Pelého. V rodinném sýrašství Cénéri jsou používány výhradně suroviny místního, provenšálského původu. Úžasnou chuť dodává sýrům nejvyšší mléko od ovcí a koz, pasoucích se na svazích Alp. Vybírat z více než dvou set různých sýrů je zážitek a ochutnat speciality jako Brie de Meaux s lanýží, kozí sýr s bazalkou nebo hermelín s Calvadosem je naprostá nutnost. Cukrář Jean Luc Pelé vás zase bude svádět delikátními makronkami v mnoha barvách, dorty, pralinkami, čokoládovými omáčkami a dalšími čokoládovými specialitami všech chutí a tvarů. Zkrátka — kdo nenavštíví ulici Meynadier, jako by v Cannes nebyl. Neutratíte—li

valového paláce. K návštěvě je kromě peněz bezpodmínečně nutný společenský oděv. Mimochodem, Cannes a jeho okolí si oblíbili i někteří bohatí Češi. V nedalekém, 7 kilometrů vzdáleném městečku Mougins, si zakoupil dům Andrej Babiš a vybudoval zde luxusní restauraci. Mougins je historické městečko s malebnými uličkami, starými domy, galeriemi a restauracemi. Žily zde osobnosti, jako Pablo Picasso, Christian Dior, Edith Piaf, Winston Churchill či mnozí impresionističní malíři, které sem lákalo zvláštní provenšálské světlo. Babišova luxusní restaurace, nabízející to nejlepší z francouzské kuchyně, byla nazvána podle dcery Pabla Picassa „Paloma“. Interiéry navrhl v modernějším francouzském stylu s nádechem neobaroka žena podnikatele. Restaurace byla otevřena v létě roku 2013 a již po půlročním provozu obdržela

„Asi nejznámější filmový festival se koná v Cannes na Azurovém pobřeží. Původně bylo Cannes malé, ospalé rybářské městečko“.

všechny peníze tam, můžete zbytek elegantně prohrát v jednom ze tří zdejších kasin — **Palm Beach, Les Princes a Croisette**. Poslední zmíněné je nejznámější a nejoblíbenější — je také v blízkosti festi-

michelinskou hvězdou. Druhý nejprestižnější průvodce světem dobrého jídla a pití Gault Millau dokonce zařadil Palomu mezi šest nejlepších restaurací na Azurovém pobřeží. x

Berlinae Berlínský mezinárodní filmový festival, zvaný **Berlinale** podle benátského Bienale, se koná každoročně v únoru, již **od roku 1951**. Hlavní cenou je **Zlatý medvěd**, neboť medvěd je symbolem města Berlín. Na festivalu je každý rok prezentováno okolo čtyř set filmů v různých sekcích, účastní se ho až dvacet tisíc osob z filmové branže a více než čtyři tisíce novinářů. Hlavní část festivalu se odehrává v paláci Berlinale, který se nachází příznačně na náměstí Marlene Dietrich.

V ulicích najdete připomínky různých historických období, od několika málo středověkých budov poblíž **Alexanderplatz** až po ultramoderní skleněné a ocelové stavby na **Postdamer Platz**. Berličané, a Němci obecně, velmi dbají na ekologii a výstavba je v Berlíně vyvažována velkým množstvím zeleně. Ta zabírá téměř dvě třetiny celkové plochy. K nejoblíbenějším patří **Tiergarten** (zoologická zahrada), ležící ve středu města. Jde o zdánlivě nekonečný, klikatými cestičkami protkaný park s jezery a uměleckými díly. V části parku se nachází skutečně zoologická zahrada s více než pěti tisíci zvířaty. Berličané milují pobyt venku v parcích či zahradních restauracích, kam s uchylují, jakmile to počasí jen trochu dovolí. Právě v Tiergarten obyvatelé Berlína, především pak Turci, o víkendech grilují a pořádají párty. Oblíbené jsou i Tiergartenské ranní bleší trhy. Mají specifickou atmosféru, kterou si rozhodně nenechte ujít. Mimochodem — bleší trhy jsou zde velmi oblíbené a jen v Berlíně se jich koná na různých místech téměř 50! K nejlepším patří Nowkoelln, přímo u řeky Sprévy, Kreuzboerg, **Troedelmarkt am Marheinekeplatz**, k nejtradičnějším se řadí trh na ulici 17. Juni, a milovníci starých věcí a umění by si neměli nechat ujít zejména bleší trh **Antikmarkt am Ostbahnhof**. **Berlín** si díky své otevřenosti a tolerantní atmosféře oblíbila řada extravagantních umělců a lidí se zálibou ve výstřednějším

životním stylu. Berličané byli také vždy hodně multikulturní. Město i v minulosti sloužilo jako azyl cizincům, ať již šlo o Hugeny, Židy či později Rusy. I dnes tvoří cizinci sedminu populace, nejvíce je Turků, Poláků, Srbů a Arabů. Výlet do Berlína je výletem do celého světa. Stačí ujít pár bloků a napočítáte desítky národních kuchyní. Polská restaurace vedle etiopské, o kousek dál kebab, stánek s typickými německými klobáskami, indická kuchyně i sushibary. Nikde jinde v celém Německu se nenajde tolik etnorestaurací, bufetů, barů a tržnic. Není to jen díky multikulturnímu prostředí, ale i kvůli tomu, že průměrný Berličan má kupní sílu o čtvrtinu menší než průměrný obyvatel jiné části Německa. Ovšem i celebrity světového významu nadšeně využívají berlínskou nabídku národních a exotických kuchyní. Například malou francouzskou restauraci

vietnamské kuchyně zamilují a o zdejších čaji z chryzantémových květů nebo o rybě na skleněných nudlích zalité závorovo — limetkovou omáčkou prý ještě dlouho sní. Luxusních restaurací pyšních se michelinskými hvězdami nabízí Berlín také hodně, poslední známý počet byl čtrnáct. Pozoruhodný zážitek čeká ty, kteří zamíří do **Fischer's Fritz** ve čtvrti Lankwitz. Dvě michelinské hvězdičky naznačují, že místo stojí za návštěvu. Zdejší specialitou je **Homard a la presse**. Přimo u stolu číšníci během čtvrt hodiny pomocí elegantního lisu vylisují z humřího krunýře a jiker lahodný vývar. Maso se připravuje zvlášť. Cena porce pro dvě osoby je asi 300 Eur. Z návštěvy v Berlíně stojí i lehce starosvětsky vyhlížející restaurace **Café Einstein Stammhaus** na **Kurfürstenstrasse**, která připomíná spíše tradiční vídeňskou kavárenskou kulturu. Je to

Hlavní část festivalu se odehrává v paláci Berlinale

Bandol sur Mer si oblíbili Angelina Jolie a Brad Pitt a chodí sem jíst vždy, kdykoliv do Berlína zavítají. Kuchaři zde připravují jídla přímo před hosty a místa je nutno objednat nejméně den předem. Rezervace je nutná i v nevelké ale velmi známé vietnamské restauraci **Monsieur Vuong**. Již po prvních soustech se prý hosté do

oáza klidu, kde se v dobrém slova smyslu zastavil čas. Interiér je vyzdoben velkými zrcadly v zlacených rámech, číšníci v dlouhých bílých zástěrách roznášejí ke stolům obrovské vídeňské rízky, pečená játra s madeirskou omáčkou či dobře uleželý Sacher dort. x

Benátský Filmový festival v Benátkách se koná každoročně koncem srpna či začátkem září na ostrově Lido. Byl založen hrabětem Giuseppe Volpi di Misurata. Hrabě a jeho přátelé trávili prázdniny **roku 1932** v přepychovém hotelu Excelsior právě na Lidu. Byli už poněkud znuděni sluněním, koupáním a večírky a přišli na nápad zpestřit si pobyt uspořádáním přehlídky ukázek filmového umění, které teprve nedávno přestalo být němé. Tak vznikl první, ještě nesoutěžní festivalový ročník. Přehlídka se konala na terase hotelu Excelsior. Hrabě byl prezidentem instituce La Biennale a film se stal natrvalo jeho další disciplinou. Hlavní cenou festivalu je **Zlatý lev sv. Marka**.

Nejstarším mezinárodním filmovým festivalem však není ten v Cannes, ale v Benátkách. Historické jádro tohoto města se nachází na mělké laguně, a Benátky proto trpí častými záplavami. Ve dnech zvaných „acqua alta“, kterých bývá každoročně průměrně 54, se hladina moře zvyšuje až o 90 cm. To má samozřejmě neblahý vliv na benátské památky, které jsou mimořádně cenné — vždyť první skupiny rybářů se zde usadily již v 5. století. Hlavní tepnou města je Canale Grande, dlouhý čtyři kilometry a široký asi sedmdesát metrů, který prochází přímo středem Benátek. Doplnuje ho asi stovka menších kanálů, které jsou přemostěny více než čtyřmi sty kamennými mosty. Na kanálech panuje čilý provoz, můžete tu potkat nejen gondoly, vodní taxi a vodní autobusy, ale i policejní a sanitní čluny. Kdo zná chování italských řidičů na silnicích, dovede si představit, jaké emoce planou na kanále. Umění milovní návštěvníci by neměli zapomenout navštívit sbírku Peggy Guggenheimové s díly Pabla Picassa, Salvatora Dalího či Jacksona Pollocka. Kdo má raději starší umění, přijde si na své v dalších galeriích, kde najde přehlídku benátského umění od 14. do 18. století, i sbírky evropského umění (Veneziano, Giorgione, Tintoretto, Tiepolo, Bellini). Přehlídkou živého umění je pak světoznámý benátský karneval, konaný již od konce 13. století. Za všemi těmito láka-

dly do Benátek každoročně zavítá tolik návštěvníků, že svým počtem dvěstěkrát převyšují počet místních obyvatel. Snad i proto si Benátky mohou dovolit být nejdražším italským městem vůbec. Kdo se chce najíst a nechce přitom utratit celé jmění, měl by vyhledat spíše restaurace mimo hlavní centrum, v postraních uličkách, dále od Canale Grande. Dobré jídlo za rozumnou cenu lze dostat například v tratoriih **San Polo či Castello**. Jestliže ale v Benátkách šetřit nehodláte, máte možnost vyzkoušet i restaurace pyšící se michelinskými hvězdami, jako **Ristorante Quadri, Trattoria Antiche Carampane** a další. Typická benátská kuchyně je založena na rybách, mořských plodech a zelenině. Vynikající jsou pokrmy z rýže a polenty. Benátčané si také rádi pochutnávají na tak zvaných cicchetti, kterými mohou být smažené chobotničky, masové kuličky a další delikatesy. Znamé jsou i marinované sardinky či lahodní úhoři. Milovníky sladkostí nadchne moučník z máslového těsta zvaný bussolai a sladké výrobky z mandlí. Pro návštěvu Benátek je nejvhodnější dobou jaro a podzim. V létě bývají ve městě vysoké teploty, což mívá za následek, že vodní kanály nejsou právě nejvoňavější. x

TIPY FOX GALLERY

ČÍM SI UDĚLAT RADOST...
NEBO NĚKOMU JINÉMU

IVANA ŠRÁMKOVÁ
Zajíc, 15 x 15 cm
Cena 17.000 Kč

FRANTIŠEK MATOUŠEK
NYC, 42 x 35 cm
Cena 25.000 Kč

LUCIE HOUDKOVÁ
Náhrdelník Kokony
12.000 Kč

LUCIE HOUDKOVÁ
Náušnice z kolekce Kokony
Cena 1900 Kč

SET PAPELOTE PRO FOX
Skica 260 Kč, Gumička 90 Kč,
Tužka 20 Kč, Sešit
Cena 40 Kč, Komplet: 400 Kč

LUGI PRO FOX
Matěj Chabera
Cena 450 Kč

LUGI
Věšák V1
Cena 8.100 Kč

MARTIN ŽAMPACH
Český Klín. sklo
Cena 3.000 Kč

ANNA MAREŠOVÁ
Whoop de doo
Cena 1.900 Kč

